

BİRİNCİ BÖLÜM

Rachel annesinin mezarından dönerken kendini çok garip hissediyordu.Tüm duyguları adeta uyuşmuştu.Yunanistan'a has sıcak havada burnuna toprağın nemli kokusu geliyordu.

Annesi Andrea Demakis öldüğünde henüz kırk beş yaşındaydı ve hiçbir şey hissetmiyordu.Ne bu genç yaşta ki ölüme isyan edebiliyor,ne yalnız kalmanın acısını ve ne de geleceğin neler getireceğinin kaygısını duyuyordu.

Hiçbir şey hissetmiyordu.Etrafında ki karmaşa bile yüzünde ki duygusuz ifadeyi silemiyordu.Ayakları sanki ona ait değilmiş gibi onu mezarlıktan sürükleyip uzaklaştırdı.Cenaze töreni oldukça uzun sürmüş ve yaşlı kalabalık dağılmıştı.Sadece bir kişi hariç! Sebastian Kouros büyük amcasının mezar taşının karşısında dalgın ve üzgün bir ifadeyle dikilmekteydi.Tabuta ilk toprağı o atmıştı.Parlayan güneşin altında bakışları sert ve iri vücudu dikti.

Genç kız kararsızca genç adamın yanında durdu,fakat ne diyeceğini bilmiyordu.Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.Kouros ailesi annesini hor görmüştü.Bu günkü cenaze töreninde bu aşağılayıcı bakışlar genç kızı ezip geçmişti.Bu bakışlarda ki "işte şerefsiz kadının kızı" ifadesi onu yaralamıştı.Sadece Sebastian,annesine karşı alınan bu tavırları genç kıza yansıtmamıştı.Ona karşı her zaman kibar ve korumacı bir tavırla yaklaşmıştı.Büyük amcasını üniversite konusunda Rachel'e destek olması konusunda da o ikna etmişti.Acaba bu anlayış ve kibarlığı bu çirkin ölümden sonra da devam edebilecek miydi?

Yaşlı adamın ölüm sebebi düşünülürse bu çok zor görünüyordu.Yanlış bir kadınla evlenmişti ve bundan pişman olması olanaksızdı.Onun yüzünden ölmüştü.Evliliklerinin altı yılı boyunca Andrea onun yaşının kaldıramayacağı bir hayat tarzı ile yaşlı adamı yormuştu.Onun yarı yaşında ki bir erkek bile bunca çılgınlıklarla dolu bir hayata dayanamazdı.Andrea'ya olan tutkusu yüzünden yaşlı adam onun her isteğine boyun eğmişti.Ölüm sebebi de alkollü araç kullanırken kaza yapmasıydı.Bu sırada karısıyla yaptığı korkunç münakaşanın tansiyonunu yükseltmesi de buna etken olmuştu.

Genç karısını yatakta başka bir erkekle yakalamıştı yine.

Partide herkesin gözü önünde şiddetle kavga etmişlerdi.Rachel'in sonradan öğrendiğine göre annesi partiyi onunla birlikte terk etmek istememiş,fakat Mattihias onu beş kuruş vermeden boşayacağını söyleyerek tehdit etmesinden sonra onunla birlikte gitmeyi kabul etmişti.Ve ikisi de kazada feci bir şekilde can vermişlerdi.

Rachel şu anda acı çekmekte olan bu adama ne diyebilirdi ki?

Babasının erken ölümünden sonra onu baba şefkatiyle büyüten amcasını kaybetmek genç adam için çok büyük bir şok olmuştu.Genç kız çekinerek titreyen elini Sebastian'a uzattı.

"Sebastian?"

Genç adam elin sıkın küçük parmakları hissettiğinde içinde ki içinde ki acı ve öfkeyi dışarı vurma isteği duydu.Fakat genç kızın ürkek gözlerini görünce yumuşadı.Öylesine ufak tefekti ki ona şefkat duymamak mümkün değildi.

"Ne var pethi mou?"

Ona hep böyle seslenirdi.

"Onu özleyeceksin,üzgünüm."

Genç kızı süzdü.Kestane rengi gür saçlarını büküp topuz yapmıştı.Cildi soluk ve pürüzsüzdü.Yosun yeşili gözleri hüzünlü ama sakindi.

"Annemle asla evlenmemeliydi."

"Fakat bu senin hayatını değiştirdi öyle değil mi?"

Genç kızın yüzü kızardı.Başını sallayarak onayladı.

"Evet bunu inkar edemem."

"Ama sen bunun karşılığında Amerika da çalışmayı seçtin.Yunanistan'a senede birkaç hafta geliyordun."

"Ben onların hayatına uyum sağlayamadım."

"Denedin mi?"

Sebastian'ın bu soğuk ses tonu genç kızın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu.

"Bunu istemedim.Annemin çılgın sosyal hayatına hiçbir zaman ayak uydurmayı istemedim."

"Peki senin için bunca iyilik yapmış adama karşı da hiç sorumluluk duymadın mı? Annenin bencil davranışlarının etkilerini azaltmak için hiç çaba sarf etmedin"

Genç kız elini alev gibi yanan avuçtan çekip uzaklaştı.

"Başkasının hayatını kolaylaştırmak için yaşayamazsın."

"Gerçekten mi?" İçinden bir parça genç kızın haklı olduğunu söylüyordu. Kendisi büyük amcasını bu felaket kokan evlilikten kurtarmak için çok uğraşmıştı. Fakat başarılı olamamıştı. İçinde ki derin acı bu ölümü kabul edemiyordu.

"Bu evlilik sana kazanç sağladı. En azından anneni yıkıcı tutumuna karşı uyarabilirdin."

"Hiçbir şey yapamazdım." Rachel'in ses tonu net ve kararlıydı. Fakat yüzünde suçluluk duygusu belirmişti.

"Belki de denemek bile istemedin."

Genç adamın gözleri ateş püskürüyordu. Sesinde ki suçlayıcı ton genç kıza ürkütüyordu.

"Ben annemin hayatına müdahale etmekten çok uzun süre önce vazgeçtim."

Genç kızın sesinden duygusal olarak ne kadar kırıldığı anlaşıyordu. Sebastian bir an titremekte olan o dolgun dudakları öpüp teselli etmemek için kendini zor tuttu. O güzel dudakları hüznün yerini tutkunun alacağı ana kadar öpmek ne güzel olurdu.

Kahretsin! Şu an düşünülecek şey miydi bu? Kalbinde böyle bir isteğe yer olmamalıydı. Ne zaman böylesine güzel korunmasız bir kıza yaklaşırsa böyle hislerle akli karışıyordu. Yunan mantığı annesinden böyle nefret ederken kızına bu sıcak ilgiyi duymasına karşı çıkıyordu.

Aslında böylesine aşağılık bir kadının kızı olduğu için Rachel'i hor görmeliydi.

Rachel son derece erkeksi bir zevkle döşenmiş çalışma odasına korku ve endişe ile girdi. Burası Mattihas Demakis'in özel olarak satın aldığı Yunan adası üzerine inşa edilmiş geniş bir Akdeniz villasıydı. Aslında buraya malikane demek daha doğru olurdu. Bu zengin kütüphanesi ve kırmızı deri koltuklarla döşenmiş odada Mattihas Rachel'e eğitimi için Amerika'ya yollayacağı haberini vermişti. Şimdi ise vasiyetin okunması için bekliyordu. Çünkü cenaze merasiminden sonra Sebastianla bu malikaneye gelmiş ve bütün günü odasında geçirmişti. Kouros ve Demakis aileleri vasiyetnamenin okunması için bekliyorlardı. Genç kız ne ağlıyor ne de kızgınlık duyuyordu. İçi buz gibi kaskatıydı. Sebastian'ın onu annesinin günahlarından sorumlu tutması onu fazlasıyla yaralamıştı. O Rachel'in dünyada arzuladığı ve güvendiği tek erkekti. Fakat ne yazık ki Sebastian ondan nefret ediyordu. Bu nefret genç kıza annesinin ölümünden bile fazla kederlendirmişti. Yirmi üç senedir Andrea gibi bir annenin kızı olmanın cezasını fazlasıyla çekmişti. Annesi öldüğü halde çekmeye devam mı edecekti?

Beyaz saçlı avukat genç kıza doğru seslendi.

"Bayan Long oturmayacak mısınız?"

Rachel kimse ile göz göze gelmemeye çalışarak pencere kenarında ki koltuğa ilişti. Ellerini kucağında birleştirdi ve sıkıntı ile parmaklarını sıktı.

Philippa Kouros, Sebastian'ın annesi ve kuzenleri de kanepede genç adamın yanında yerlerini almışlardı. Nihayet avukat vasiyetnameyi okumaya başlamıştı. Annesinin vasiyetnamesi birkaç sürpriz detayla doluydu. Andrea tüm mal varlığını kocasına bırakmıştı. Onun ölümü halinde is tüm malları kızı Rachel'e kalacaktı. Böylece Andrea'nın kocasını kızından daha çok önemseydiği ortaya çıkmıştı. Fakat Mattihas Demakis'in vasiyeti tam bir sürprizdi. Bir kaç manevi değeri olan parçayı ailesi ve Rachel'e bırakmasına rağmen tüm mal varlığını yeğeni Sebastian'a bırakmıştı. Buna malikane ve adada dahildi. Vasiyetnamesinde genç karısından hiç söz edilmemişti. Böylece karısının çıkarmış olduğu tüm skandallara cevap vermiş oluyordu. Bu Andrea'ya verilecek en büyük cezaydı. Onu yok saymak.

Avukat elinde ki belgeleri okumasını tamamladıktan sonra bakışlarını Rachel'e çevirdi. Bunun üzerine tüm gözler genç kızın üzerine çevrildi. Rachel huzursuzca kıpırdandı.

"Araba kazasında ilk kimin öldüğü şüpheli olduğundan sanırım aile üyeleri Rachel'in annesinin mallarına sahip olmasına karşı çıkmazlar."

Sebastian bunu hemen başıyla onayladı.

Rachel hala hiçbir şey hissetmiyordu. Hele annesinden ona kalan mallar onu hiç mutlu etmemişti. Artık annesinin kötü şöhreti de onunla beraber mezara gitmişti. "Babasının kimliği"

annesi bunu ondan hep saklamıştı.

Kapı çalındığında Sebastian masasından başını kaldırıp bakışlarını kapıya çevirdi. Kapı açıktı ama Rachel içeri girmemişti. Yüzü koridorda yanan soluk ışık yüzünden gölgede kalmıştı. Bu yüzden yüz ifadesini tam algılayamadı. Ona eliyle girmesini işaret etti. Bu ziyareti bekliyordu. Ne de olsa Andrea'nın kızıydı ve onun gibi aç gözlü olması onu hiç şaşırtmazdı.

"Girsene. Koridorda durmak istemezsin herhalde."

Genç kız ürkek adımlarla içeri girdi. "Seni rahatsız etmek istemezdim."

"Rahatsız edilmek istemesem kapı kapalı olurdu."

"Elbette." Rachel derin bir nefes aldı. Bakışlarını genç adamdan kaçırmıyordu. Küçük ellerini yumruk yapıp sıkırmıştı.

"Birkaç dakikan var mı? Sana danışmak istediğim bazı şeyler var."

Sebastian başıyla koltuğu işaret etti. Rachel vasiyetnamenin okunduğu gün gibi koltuğun ucuna ilişti.

"Evet seni dinliyorum. Aslında ne hakkında konuşmak istediğini tahmin ediyorum. Sanırım uygun bir çözüm bulabiliriz."

Rachel gerçekte annesinden hiçbir şeyin kalmadığının haberini almıştı. Andrea zengin kocasından büyük bir servetin kalacağını düşünerek bu vasiyetnameyi hazırlamıştı. Genç adam kızın hayal kırıklığına uğradığını tahmin etti. Üvey babasından kalan antika Helen Uygurlu'na ait kitap seti birkaç bin dolardan fazla etmezdi.

Aslında Rachel'e bu altı yıllık sıkandallarla dolu evlilikte gazetecilerden uzak durduğu, annesi ve üvey babası ile ilgili röportaj tekliflerini reddetmesinden dolayı borçlu bile sayılırdı. Koltuk öyle heybetliydi ki Rachel orada otururken küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Yada bir masal prensesine. Vücudunun seksi kıvrımlarıyla bir erkeği baştan çıkaracak cazibeye sahipti. Daha seneler önce havuzda yüzerlerken bu küçük kızın genç bir kadına dönüştüğünü fark etmişti.

Bakışlarını başka bir tarafa çevirmişti. O da annesi gibi zehirli bir güzelliğe sahipti. Bu masumiyetin ne kadarı gerçektir? En iyisi birazdan tartışacakları konuyu kısa kesmeliydi.

"Beni beklediğine şaşmamalıyım. Her zaman başkalarının görmezden geldiğini sen fark edersin."

"En azından amcamdan daha temkinli ve ileriye gören bir yapım var."

Rachel'in porselen gibi pürüzsüz yüzünde acı bir tebessüm belirdi.

"Buna hiç şüphem yok."

"Sanırım benimle konuşmak istediğin konu bununla ilgili."

"Bir bakıma evet. Ben bir an evvel işimin başına dönmek istiyorum."

"Evet."

"Anneme ait bazı eşyaların gönderilme işi var."

"Bu konuda hizmetçilere yetki verdin mi?"

"Hayır. Bu doğru olmazdı. Fakat beni bu konuda aydınlatmanı istiyorum. Ne yapmalıyım?"

"Bu senin vermen gereken bir karar."

"Şey, ben annemin giysilerini ve mücevherlerini bir hayır kurumuna vermeyi planlıyorum. Fakat bunlar Mattihas'ın aile yadigarı olabilir. Bunların yabancılara verilmesini hoş karşılamayabilirsin." İşte ilk atış gelmişti. "Ve sende bunları senden satın almamı istiyordun. Doğru tahmin etmiş miyim?" Rachel şaşkınlıkla yerinden fırladı.

"Sağmıyorsun. Senden sadece mücevherlere bakıp aile yadigarlarını ayırmanı isteyecektim. Eğer vaktin yoksa bunu annenden de rica edebilirim. Her neyse ailen bir an önce bununla ilgilen."

"Bana aile mücevherlerini geri vereceğini mi söylüyorsun?"

"Evet"

Bu Sebastian için yeni bir deneyimdi, neredeyse gülümsemişti. Rachel sert bir tonda sözlerine devam etti. "Kargo şirketinden taşıyıcılar gelmeden aileden birini eşyalara göz atsa iyi olur. Böylece manevi değeri olan eşyalar ayrılabilir."

"Taşıma şirketi mi dedin?"

"Geliri bakıma muhtaç çocuklara ayrılan uluslararası bir şirketle irtibat kurdum. Annemin eşyalarını açık artırma ile satmayı kabul ettiler."

Konuşma Sebastian'ı hiç beklemediği bir yönde geliştirmekteydi. Genç adamın zeka pırıltısı dolu gözleri Rachel'in sözlerini sindirmeye çalışıyordu.

"Yani annene ait hiçbir şeyi istemiyorsun,öyle mi?"

"Evet aynen öyle."

"Fakat bu nasıl olur?Sadece gece elbiseleri milyonlarca dolar değerinde."

"Bu açık artırmada çok kazanacağız anlamına gelir.Çocuklar adına çok sevindirici bir rakam."

"Fakat sana bir kuruş bile kazandırmayacak." Genç adam inanamıyordu.Böylesine bir rakamı nasıl kolaylıkla rededebiliyordu?

"New York da ki apartman dairesini de mi hayır kurumuna bırakacaksın?"

Rachel'in yüzünde sevinç yerine sıkıntılı bir ifade belirdi. "New York da apartman dairesi mi vardı?"

"Sanırım bunu da hayır kurumuna bağışlayacağını söyleyeceksin."

"Elbette hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Eğer imzalanacak bir senet varsa onu da hükümete bırakmaya hazırım."

Sebastian öfke ile sandalyesinden fırladı.Bu kadarı da fazlaydı. "Ne çeşit bir oyun oynuyorsun?

Rachel hiç kıpırdamadı.Son derece sakindi.

"Hiçbir şey oynamıyorum.Belki annemin davranışlarından ben de sorumluyum.Onu durdurmaya hiç çalışmadım.Bu ölümden kendimi sorumlu görüyorum ve ömrüm boyunca vicdan azabı çekeceğim.Bu yüzden de hiçbir kişisel kazancı kabul etmemekte kararlıyım."

Sebastian genç kızı dikkatle süzdü.Ya sözlerinde son derece samimiydi yada çok iyi rol yapıyordu.

"Kendini bundan sorumlu hissetmen çok yanlış bir davranış olur.İkisi de olgun insanlardı ve kimse onları değiştiremezdi."

Genç adam altı yıllık evlilikleri boyunca Mattihas'ın karısına hediye ettiği malların listesini gösterdi.Bunların arasında iki spor araba bir de sürat teknesi yer alıyordu.Ünlü resamlara ait tablolar ve değerli vizonlar ve etoller ise listenin alt sıralarında yer almaktaydı.Rachel bunların hiç birini istemiyordu.Bunlar Andrea'nın bu evlilikten elde ettiği kazançlardı.

"Bu konuda avukatlarının görüşlerini alıp tüm bu malların hayır kurumlarına veya devlete bağışlanmasını sağlayalım."

"Bunu yapmana asla göz yummam.Amcamda hayatta olsa bunu yapmana izin vermezdi."

Genç kız yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü.Genç kız döndüğünde gözlerinde ki derin anlam ve sesinde ki yumuşacık ton genç adamı derinden etkiledi.

"Beni şaşırttın Sebastian.İşlerin hep senin istediğin gibi olmasını istiyorsun."

"Demek böyle düşünüyorsun?"

"Evet.Kendinden son derece eminsin ve benim kararlarıma karşı çıkıyorsun.Bana emrediyorsun."

Genç kızın dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

"Bunu komik buluyorsun öyle mi?"

"Tam olarak değil.Hala farkına varmadın ama Andrea ile ilgili son kararı ben vereceğim.Beni durdurmak için hiçbir şey yapamazsın.Annemden kalan hiçbir şeyi istemiyorum."

"Bunun için çok geç.Onun genlerini taşıyorsun."

Sebastian düşünmeden söylediği bu sözler üzerine kendine yunanca küfretti.Rachel'in yüzü öfkeden alev alev yanıyordu.Yüzünde ki acı ve öfke açıkça görünüyordu.

"İmzalanacak gerekli belgeleri Yunanistan'dan gitmeden önce yetiştiremezseniz,Amerika'ya faxlarsınız."

Bunu söyledikten sonra hızlı adımlarla odayı terk etti.Sebastian onu durdurmak için bir hamle yaptı fakat geç kalmıştı.Hayal kırıklığı ile arkasından bakakaldı.

Kahretsin!Nasıl da düşüncesiz konuşmuştu.Genç kızın bu asilce düşünceleri karşısında ondan şüphelenmiş,bir de üstelik onu aşağılamıştı.Ona karşı büyük haksızlık yapmıştı.En son ne zaman bir kadından özür dilemişti?Ama Rachel'e bir özür borçluydu.

Rachel Sebastian'ın annesinin karşısında oturmuş neden ailenin akşam yemeğine davet edildiğini anlamaya çalışıyordu.Tam akşam yemeğinin odasına getirilmesi için telefon açacakken,Sebastian'dan onu ailecek akşam yemeğine bekledikleri haberini almıştı.Onu incitmek istemediği için reddedememişti.

Neden bu zalim adama hayır diyememişti ki?Geçmişte gösterdiği nezakete rağmen bugün ona herkes gibi davranmış,onu annesinden ötürü hor görmüştü.Sebastian şimdiye kadar ilgi duyduğu tek erkek olmuştu.O genç kızlık günlerinin hayali,tek aşkıydı.Bütün fantezileri hala aklından silip atamamıştı.Şuan tek yapmak istediği Kouros ve Demakis aileleri arasında ki tek bağı da koparmaktı.Sebastian'ın annesi ile konuşabilmek için umutsuzca konu arayışına girdi.Yemek başlar başlamaz Sebastian önemli bir telefon görüşmesi için çalışma odasına gitmişti.Erkek kardeşleri ve ailenin diğer üyeleri de vasiyetnamenin okunmasından sonra adayı terk etmişlerdi.Masada sadece ikisi kamıştı ve bu sessizlik çok sıkıcıydı.

Yemek servisi yapılırken Rachel Amerika da ki evinden söz açtı.

"Evimin önünde ki küçük bahçede çiçek yetiştirmeye çalışıyorum.Hangi bitkileri önerirsiniz?"

"Philippa bahçe işleriyle uğraşmaya bayılırdı.Dolayısıyla bu konu çok ilgisini çekmişti.

"Fesleğen ve nane çok çabuk büyür ve her türlü toprağı sever.Senin bahçe işlerini seveceğin aklıma gelmezdi.Annen elleri kirlenir diye bahçeden çiçek koparmayı bile sevmezdi."

"Annemle pek bir şey paylaşmadık."

"Çok yazık.Anneyle kızın birbirlerine yakın olması ve hayatlarında ortak zevkleri paylaşmaları genç kızın yetişmesinde önemli yer tutar.Ben annemden pek çok şey öğrendim.Bunların başında da bahçecilik gelir."

"Annemiz çok özel bir kadın olmalı."

"Evet çok özel bir kadındı ve Mattihas amca ile çok yakındılar." Yaşlı kadının gözleri nemlendi.

"Peki oğullarınıza bahçeciliği öğrettiniz mi?"

Bunu sadece konuyu değiştirmek için sormuştu.Yoksa Sebastian'ı başında hasır bir şapka ile çiçek budarken hayal bile etmek çok güçtü.

"Hayır iki oğlum öylesine meşguller ki böyle bir hobi edinemediler.İki mükemmel oğlum var ama kızlarımın da olmasını isterdim."

"Eminim ki evlendiklerinde gelinleriniz kız özleminizi giderecektir."

Bunu söylerken Sebastian'ın Yunanlı bir kızla evlenmesini hayal etmek kalbine bir hançer gibi saplanmıştı.Fakat bunu belli etmedi.Zaten duygularını gizleme konusunda ustalaşmıştı.

Fakat Philippa olumsuz manada başını salladı.

"Oğullarım işleriyle o kadar meşguller ki evlenecek kız bulma konusunda oldukça tembel davranıyorlar.Örneğin Sebastian otuz yaşına girmesine rağmen daha bir kızla ciddi bir ilişkiye bile girmede."

"Eminim ki doğru zaman geldiğinde..." Sözlerini tamamlayamadı.Yaşlı kadının bakışlarından duygularını anlayacağından korktuğundan bakışlarını kaçırdı.

Neyse ki o sırada Sebastian masaya döndü.Heybetli vücuduyla masanın başına yerleşti.

"Anneciğim senden Rachel adına bir ricada bulunacağım."

Annesi sevgi dolu gözlerle oğluna baktı. "Nedir oğlum?"

"Rachel annesinden kalan malları hayır kurumuna bağışlamak istiyor.Ama daha önce senin bakıp aile yadigarı olan parçaları ayırmanı istiyor."

Sözleri tamamladıktan sonra genç kıza dönerek kendisini onaylamasını bekledi.

"Bu doğru.Bana bu konuda yardımcı olursanız çok memnun olurum."

Yaşlı kadının gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. " Benim annenin eşyalarını gözden geçirmemi istiyorsun,öyle mi?"

"Odasında ki eşyalarla başlayabiliriz.Diğer eşyalar villada kalabilir."

"Sanırım annene ait mücevherleri saklamak istersin."

"Hayır."

"Ama kızım onlara baktıkça anneni hatırlarsın.Ben anneme ait saat ve inci kolyeyi hala takıyorum.Onları takmak bene huzur veriyor."

"Bunlardan elde edilecek paranın kimsesiz çocuklara ne gibi yaralar sağlayacağını düşünmek beni daha fazla huzura kavuşturacaktır."

"Anlıyorum kızım.Sana yardım etmekten mutluluk duyarım."

Rachel içten bir gülümsemeyle yaşlı kadına teşekkür etti.

Çakıllı sahilde yürürken rüzgarın getirdiği hanımeli kokusu genç kızı sardı.Uyuyamadığı için sahilde yürüyüş yapmaya karar vermişti.Fakat sakinleşmeyen düşünceleri değil vücuduydu.Ne zaman Sebastian'a bu kadar yakın olsa böyle huzursuz oluyordu.Onun için yanmaya daha on altı yaşındayken başlamıştı.Ama o farkına bile varmamıştı.Onun gözünde Rachel amcasının başbelası karısının kızıydı.Ama bu karşı konulmaz bir arzuydu ve her geçen gün daha da çoğalıyordu.

"Burada ne yapıyorsun pethi mou?"

Arkasından gelen sesle irkilen genç kızın kalbi deli gibi çarpmaya başladı.O erkeksi kaslı vücuda öylesine yakındı ki,ona dokunmamak için kendini zor tuttu.Bir anda Sebastian onu omuzlarından kavrayıp gelmekte olan dalgalardan uzaklaştırdı.

"Burada olduğumu nasıl tahmin ettin?"

"Bu pek zor olmadı."

Sebastian'ın eli hala omzundaydı.Rachel akıllı karışmış bir vaziyette ne söyleyeceğini şaşırdı.

"Ben...ben sadece düşünüyorum."

Baharat kokulu tıraş losyonunun kokusu genzini yaktı.Dolunay denize vurmuş ve şahane bir yakamoz manzarası oluşturmuştu.Üzerinde ki dar gömlek kaslı vücudunu daha da belirgin hale getirmişti.İkisinin de ayakları çıplaktı ve ayaklarına değen ılık dalgalar bu yakınlığı daha da pekiştirmişti.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 07, 2007, 12:35:55 ÖS

İKİNCİ BÖLÜM

"Bence düşüncelerine öyle dalmışsın ki ayak seslerimi bile duymadın."

Bu nasıl da hoş bir tesadüftü.Onu düşünürken birden karşısında buluvermek genç kızı çok heyecanlandırmıştı.

"Neden uyuyamadın?"

Acaba kolunun hala genç kızın omzunda olduğunun farkında mıydı?Genç kız bir adım ilerleyip kolundan kurtuldu.

"Bir türlü uyuyamadım.Sahilde yürümenin iyi geleceğini düşündüm."

"Annemi kaybedeli daha bir hafta oldu.Acın henüz çok taze.Normal bir durum."

"Sanırım haklısın." Asıl uykusunu kaçıranın kendisi olduğunu anlamamıştı.Şuan başını ona yaslayıp kokusunu içine çekmeyi nasıl da isterdi.Evet onu fiziksel olarak arzuluyordu.Ama bunun yanı sıra özlemine duyduğu ve hep eksikliğini hissettiği başka şeyleri de istiyordu.Bunlar aşk,bağlılık ve güven duygularıydı.Sebastian teselli edici sözlerine devam etti.

"Seni çok iyi anlıyorum.Amcamı kaybetmiş olmak beni de çok yıktı."

Bu acı ikisini de birbirine çok yaklaştırmıştı.Şu an genç adam da bu acı yüzünden uyuyamamıştı.Rachel aralarındaki çekimin verdiği duygusal karmaşayı bir türlü yok edemiyordu.Kendisini Sebastian'ın sözlerine veremiyordu.İyi ki geceydi ve gece tüm sırları örtecek kadar gizemliydi.

"Amcan çok iyi bir insandı.Onu hep sevgi ve saygı ile anacağım."

"Ama ben senin acına saygı göstermedim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu öğleden sonra ki konuşmamızda sana büyük saygısızlık ettim.Bunun için senden özür dilerim."

Bu Sebastian gibi sert bir adamdan beklenmeyecek kadar duygulu bir ses tonuydu.

"Bunun için üzülme.Çok önemli değil."

"Hayır önemli.Seni kırdım.Acına saygı göstermedim."

Genç kız bir an için suçluluk duydu.Sebastian gerçekten vicdan azabı içindeydi.Aslında Rachel'in bu

sözlere annesinin ardından kötü kız damgası yediği için kırıldığını fark etmemişti. Onun yas tuttuğunu sanmıştı. Oysa genç kız annesinin ölümünden en küçük bir acı hissetmemişti.

"Duyarlılığın için teşekkür ederim. Fakat dürüstçe söylemek gerekirse bu tip suçlamalara alıştım."

Genç kız derin bir iç geçirdi. Yakın bir dost gibi genç adamın koluna dokundu.

"Sebastian lütfen rahatla. Sana kızgın değilim. Amcan gerçekten çok iyi bir adamdı. Ve annem yüzünden böyle bir ölümü hak etmemişti. Bu gerçeği yüzüme vurduğün için seni suçlayamam. Bu gerçeğe yaşamaya alıştım."

"İlk günlerde hikayeni gazetelere taşırsın diye endişelenmiştim."

"Böyle bir şeyi asla aklıma getirmedim."

"Andrea skandallarıyla kötü bir şöhret yaratmıştı."

"Ve bütün hayatım boyunca bunların etkisiyle yaşadım."

"Bu hiç hoşuna gitmedi değil mi Rachel?"

"Nefret ettim. Çocukken arkadaşlarım tarafından hep dışlandım. Hiç bir doğum gününe davet edilmedim. Annem yüzünden iki özel okuldan kovuldum. Sanırım bunların sebeplerini anlatmama gerek yok."

Annesi Rachel'in öğretmenlerinden biriyle ilişkiye girdiği için karısı tarafından şikayet edilmişti. Diğer vukuatı ise kokain taşımaktan tutuklanmasıydı.

"Üniversiteye başladığımda da durum değişmedi. Basın Amerkada da bu sıkandallarla dolu evliliği ballandıra, ballandıra anlatıyordu. Ne de olsa bu kaçırılmayacak bir fırsattı. Milyarder yaşlı iş adamı ile güzel dulun çılgın aşk hayatları!"

Rachel elinin hala Sebastian'ın kolunda olduğunu fark etti. Hemen utanarak çekti.

"Evet artık eve dönsen iyi olacak." Sesi hiç de inandırıcı çıkmamıştı. Genç adam onu belinden tutup durdurdu.

"Uyuyabileceğinden emin misin?"

"Ben" Genç adamın eli sırtında gezinmekteydi. Rachel nefes almakta zorlandı. Tüm vücudu arzu ile kıvrılmaktaydı.

Nefes almaya çalıştı ama konuşamıyordu. Sanki yıllardır hayalini kurduğu fantezi gerçekleşmekteydi. Gözünü kırpmaya bile korktu. Bu hayalin yok olup gideceğinden endişeliydi. Sebastian o çekici gözlerini bir an bile ondan ayırmamıştı. Sanki o da aralarında ki çekimi test eder gibiydi. Birden genç adamın gözleri zafer pırıltılarıyla parladı.

"Evet. Senin de böyle hissettiğini biliyordum."

Genç kız ümitsizce kekeledi. "Hissetmek mi?"

Sebastian vücudunu iyice ona yasladı. Artık bir nefes uzaklıktaydı.

"Bunu anlamaya öylesine ihtiyacım vardı ki. Sende merak etmiyor muydun?"

Rachel cevap vermeye fırsat bulamadı. Çünkü genç adamın sıcak dudakları onun dolgun pembe dudaklarını kavramıştı. O anda sanki dünya durdu. Genç kız hiçbir şey düşünemez oldu. Sadece o tatlı hazzı hissetti. Böylesine güçlü bir erkeğin nasıl da nazik ve sevecen bir şekilde öpeceğini tahmin edemezdi. Rachel artık vücuduna söz geçiremiyordu. Elleri Sebastian'ın çıplak göğsünde dolaşmaya başladı. Vücudunun her kıvrımını her kasını hissetmek istercesine elleri arzu ile hareket etti. İçinden taşan duygu seli genç kıza çok yabancıydı. Sebastian bir an zevkle inleyip dudaklarını daha sıkı bastırdı. Bu tutkulu öpüşme ikisini de soluksuz bırakmıştı. Fakat bundan hiç de şikayetçi değillerdi. Birden bire genç adamın dili ağzında hareket ederek ona öpüşmenin derin zevkini öğretti. Rachel de onu taklit ederek karşılık verdi. Bu konuda tecrübesi olmasa da kadınlık iç güdüləri ona yardım etmekteydi.

Sebastian inleyerek genç kıızı kavradı ve kumlara yatırdı. Genç kızın vücudu zevk dalgalarıyla titremeye başladı. Kalçalarını bastırıp kendine doğru çektiğinde Rachel'in eteği iyice sıyrılmıştı. Genç adamın erkekliğini hissettiğinde bacaklarını onun beline doladı. Bu ateşin söndürölmesi için kalçalarını hareket ettirdi. Sebastian ipek iç çamaşırlarına ulaştığında genç kız panikle irkildi. Genç adamın parmakları iç çamaşırının içine doğru ilerlemekteydi. İçinde ki zevk dalgası yerini korkuya bırakmıştı. Genç kız dudaklarını ondan kopardı. "Hayır, dur! Biz ne yapıyoruz."

Sebastian'ın durmaya hiç niyeti yoktu. Boğuk bir sesle cevap verdi. "Ne yaptığımızı anlamadın mı?" Rachel cevap veremedi. Sebastian'ın parmağının teması onu yıllarca önceki kötü olaya götürdü. Hep unutmak istediği ama bir türlü unutmayı başaramadığı anılara! Bacaklarını adamın belinden çözdü ve ondan kendisini kurtarmaya çalıştı. Bir kaç dakikalık debelenmeden sonra Sebastian Rachel'i

serbest bıraktı.Genç kız üstünü başını toparlarken kekeledi.

"Ben...ben özür dilerim."

Kalbi deli gibi atıyordu.Ağzı kurumuş tüm vücudu yarım kalan ihtirasla titremekteydi.Sebastian'ın yüzü maske gibi ifadesizdi.Konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Esas benim özür dilemem gerek.Senini duygusal olarak zayıf olduğun bir anda bundan faydalanmamalıydım."

Rachel suçu kendisinde aramasına şaşırmıştı.O farklı bir erkekti.Duygusallığı ve kibarlığıyla diğer erkeklerle mukayese edilemezdi.Neden korkup kaçtığını anlamamıştı ve bunu sormamıştı.Genç kız o rüyalarına giren baştan çıkarma suçlamalarını hatırladı ve konuşmaya başladı.

"Bu kadar ileri gideceğimizi tahmin etmemiştim."

"Buna izin vermemeliydim.Seni sahilde yürüyor görünce bu günkü kabalığımdan ötürü özür dilemek istemişim.Böyle bir şeye başlamamalıydım.Bu çok yanlış."

Bu sözler Rachel'i çok yaraladı.Hiç bir yönden uygun olmadıklarını ima etmişti.Bunu zaten biliyordu.Ama yine de yaralamıştı.Ona ilk zevki tattıran oydu.Fakat o kaderini değiştiren geceki gibi dokunulunca korkmuştu.

Ona söyleyebilseydi.....O hareketi yapma diyebilseydi,acaba sevişmeye devam edecek miydi?Neden kendine bu soruları soruyordu ki? Onu çok arzulamıştı.Bunu inkar edemezdi.Rachel kırıldığını belli etmemeye çalışarak "Haklısın,böyle bir ilişkiye başlamak ikimize de bir şey kazandırmazdı.Balamadan bitmesi iyi oldu.Artık odalarımıza gitsek iyi olur" dedi.

Eve kadar hiç konuşmadılar.Resmi bir şekilde vedalaşı odalarına çekildiler.Rachel kalbinde ki kocaman bir boşlukla yapayalnız kalmıştı.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 08, 2007, 04:39:09 ÖS

Sebastian odasına giderken kendisine söylenip durdu.Neden onu böylesine ateşli öpüp baştan çıkarmıştı!Tamam onu senelerdir gizli,gizli arzuladığını kabul ediyordu ama o kesinlikle ona uygun bir kadın değildi.Kısa süreli bir ilişki bile söz konusu olamazdı.Andrea'dan farklı olabilirdi ama onun kıızıydı.Bu riski göze alamazdı.Üstelik böyle bir ilişkiyi ailesi de onaylamazdı.Bu ilişkinin getireceği dedikoduları da unutmamak gerekirdi.Amcası maalesef tutkunun esiri ve kurbanı olmuştu.O aynı hataya düşmeyecekti.

Nasıl olurdu da onurlu bir erkek karısının ona sadık olmadığını bildiği halde onunla yaşardı?Amcasını bu konuda hiç affetmemişti.Kazanın olduğu gece karısının onu bir kez daha aldattığını öğrenmişti.Onu hayatından tümüyle silip atamamıştı.Sebastian asla bir kadının böylesine kölesi olmayacaktı.Yalan ve aldatılmaya tahammülü yoktu.Sadakate çok önem verirdi.Gerçi amcası vasiyetinde karısına hiçbir şey bırakmayarak intikam aldığını sanmıştı.Fakat karısı onun şerefini ayaklar altına alarak onu çoktan rezil etmişti.Ama amcasının neden bu evliliği sürdürdüğüne bir anlam verememişti.Nasıl olurdu da bir kadının seksi cazibesi bir erkeği bu kadar kör edebilirdi?Ne yazık ki amcası son yıllarını onurlu bir şekilde geçirmemişti.

Genç adam kafası bu sorularla dolu pencereden karanlık geceye bakıp durdu.Tabi ki bunların cevabını veremedi.Görünüşte Rachel ne kadar da farklı görünüyordu.

Rachel annesinin odasında son kutuyu da yerleştirdikten sonra odadan çıktı.Bu eşyaları incelemek onu hem hayal kırıklığına uğratmış hem de hüzünlendirmişti.Annesinin eşyaları arasında evlenmeden önceki hayatına ait bir iz bulamamıştı.Annesinin seçtiği arkadaşları hatırlayınca keşke Mattihas'la daha önceleri evlenmiş olsaydı diye düşündü.Geçmişe ait anıları acıyla doluydu.Gözünde kopuk kopuk anılar canlandı.Herhalde üç yaşındaydı.Bir adamın kucağında oturuyordu.O da küçük Rachel'e bir hikaye okumaktaydı.Gözlerini kapadığında bu sevgi ve güven dolu dakikaları hatırlamaktaydı.Diğer bir anısında ise beş yaşlarında olmalıydı.Karanlık gecede uyanıp ağlayarak evin içerisinde babasını aramıştı.Hıçkırıkları sabaha kadar sürmüştü.Annesi onun sesini duyup yanına gelmemişti.Mutlaka sızmıştı.

Babasının onları terk edip etmediğinden hala emin değildi.Annesi ona böyle açıklamıştı.Rachel okula başlayana kadar Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde yaşamışlardı.Fakat Mattihas'a rastlayana kadar ne

zengin ne de ünlüydü. Rachel babasını hep bir Amerikalı olarak hayal etmişti. Ama belki de çoktan ölmüştü. Silkelendi. Bu düşüncelerle bir yere varamazdı. Sebastian tüm evi baştan başa dekore ettireceğini söylemişti. Belli ki Andrea'nın tüm izlerini yok etmek istiyordu. Rachel uzun süredir dizlerinin üzerinde oturup kutuları yerleştirmekle meşgul olduğundan bacakları tutulmuştu. Bir kaç esneme hareketi yaptı. Yere eğildiğinde bir çift pantolonlu bacağın yatağın kenarında dikilmekte olduğunu fark etti. Ona bakayım derken dengesini kaybedip yere yuvarlandı. Başını da çarpmıştı. Sebastian yere eğilip kalkmasına yardım etti.

"İyi misin, pethi mou?"

Genç kız cevap veremedi. Nefesi öylesine yakındı ki yine o tanıdık heyecan bedenini sardı. Güçlü kollar genç kızı omzundan yakalayıp yerden kaldırdı.

"Sağ ol."

Sebastian parmağını genç kızın kızarmış alnına yavaşça dokundurdu.

"Acıyor mu?"

"Biraz"

"Şişlik gözüküyor."

"Ben iyiyim"

"Ne yapıyordun öyle?"

"Yoganın bir gevşeme hareketini deniyordum."

"Ve düştün"

"Seni fark edince dengemi kaybettim."

"Ah demek benim hatam."

Genç adamın alıycı gülümseyişi Rachel'i kızdırdı.

"Evet senin yüzünden düştüm. Çok sessiz yürüyorsun."

"Bu durumda bu aksiliğe sebep olduğumdan , vicdanımı rahatlatmak için bir şeyler yapmalıyım."

Bunu dedikten sonra Rachel'i dudaklarından tutkuyla öptü. Genç kız hazırlıksız yakalandığından hiçbir tepki veremedi. Sebastian'ın beline sarılı kolları olmasa dengesini kaybedip yine düşecekti. Bir an dudaklarını çekip nefes alması için izin verdi. Yüzünde ki alaycı ifade kaybolmamıştı.

"Rachel çok tatlı dudakların var."

Tekrar dudakları birleşti. Bu kez arzuyla öpüyordu. Genç kızın irkildiğini fark edince geri çekildi.

"Sınırı aştım mı?"

"Evet."

"Çok yazık."

Bu adam kesinlikle tehlikeliydi. Ona karşı durmanın imkanı yoktu. Dudakları hala arzu ile sızlarken Philippa içeri girdi.

"Rachel iyi mi, Sebastian? Ne oldu?"

Sebastian şaşkınlıkla annesine döndü.

"Rachel yaga yaparken dikkatini dağittım o da düştü."

Rachel kıpkırmızı olmuş yüzü ile konuşmaya çalıştı.

"Ben iyiyim."

"Emin misin? Hala terdesin."

Sebastian bir kahkaha attı. "Çünkü henüz onu kaldırmadım."

"Hımmmm"

Yaşlı kadının buna pek inanmadığı sesinden belli oluyordu. Sebastian Rachel'e kalkması için yardım etti ve annesinin yanına doğru yürüdü. Onun yanından kaçarcasına uzaklaşması genç kızı üzdü. Sanki demin ateşli bir şekilde öpen o değildi. Buruşmuş gömleğinde ki ruj izi de suçunu gösteriyordu. Yaşlı kadın soğuk bir tonda konuştu.

"Sebastian kardeşin Aristide geldi.. Ögle yemeğinden sonra beni yemeğe götürecekt."

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Rachel.

"Evet. Bahçemi çok özledim."

"Bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Benim için zevkti. Bu ölüm acısını yaşarken aklımı başka şeylerle meşgul etmem bana iyi geldi."

"Siz çok iyisiniz Bayan Kouros."

"Duygularımız karşılıklı Rachel."

Nihayet konuşma sona erdi ve öğle yemeği için hazırlanmak bahanesiyle genç kız odasına kaçtı.

Sebastian kızarmış yanaklarıyla kaçarcasına odadan çıkan Rachel'in arkasından baktı.

"Nasıl da utangaç değil mi anne?"

"Annesini tanıdıktan sonra böylesine kibar ve erdemli bir kızı olacağına inanmak oldukça güç."

"Evet haklısın."

Sebastian hala onu kollarının arasında tutmak istiyordu. Annesinin anlamlı bakışlarıyla kendine geldi.

"Böyle bir anneye sahip olmak kız çok yaralamış olmalı."

"Ama annesini değiştirmek için çabalamadı."

"Sebastian belki de annesinin üzerinde en ufak bir etkisi yoktu."

"Yada yaşlı adamın parasını yemek ikisinin de işine gelmiştir."

Annesi bu cevaptan hiç hoşlanmamıştı. Durdu ve oğlunun gözlerinin içine bakarak soru.

"Bu yüzden mi kızı baştan çıkarmaya çalışıyorsun? Böylece haklı olduğunu mu ispatlayacaksın?"

"Ben ha....yır."

Annesi onu susturdu. "Kendine yalan söyleyebilirsin ama seni doğuran kadına asla! Rachel kesinlikle annesi gibi biri değil. Fakat buna inanıyorsan bu da kendini riske atıyorsun demektir ve bu da seni korkutuyor."

Bu konuşma iyice uzamıştı. Araya erkek kardeşinin alaycı gülümsemesi de katılınca Sebastian'ın canı iyice sıkılmıştı. Tam odadan çıkarken Rachel'in yaralı yeşil gözleriyle karşılaştı.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 08, 2007, 05:37:17 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rachel kısa zamanda büyük bir değişiklik göstermişti. Her zaman kot pantolon, tişört giymeyi seven genç kız, o gün gözleriyle uyumlu ipek elbise ve dağınık şekilde topladığı kestane rengi saçları ile son derece kadınsı ve farklı görünüyordu. Hafif parlak pembe renkli ruj ile dudakları sanki öpülmeyi bekliyordu. Duruşu ve bakışlarıyla meydan okuyordu.

Sebastian Rachel'in kapıda durduğunu görünce dondu kaldı.

"Ben..ben böyle söylemek istemedim."

Genç kız Sebastian'ı buz gibi bakışlarla süzdükten sonra sanki onu görmüyormuş gibi yanından yürüyüp gitti.

"Bayan Kouros acaba adadan ayrılmak için beni de bekleyebilirmisiniz? Annemin bütün eşyalarını topladım. Artık burada kalmam için bir sebep yok."

Bayan Kouros son derece sıkıntılı bir edayla "Hayatım ne yazık ki yemekten hemen sonra çıkacağız. Aristide'nin bir randevusu var."

Aristide şaşırarakannesine baktı, fakat onun sert ifadesini görünce onu onaylayarak başını salladı.

"Evet Rachel. Hemen hareket etmeliyiz. Üzgünüm."

"Fakat siz yemek yerken ben hemen bavulumu tolayabilirim."

Rachel'in bu ani gitme isteği Sebastian'ı rahatsız etmişti.

"Rachel acele etmene hiç gerek yok. Ben yarın adadn ayrılman için yata hazırlatırım."

Rachel genç adama bakmamaya özen göstererek ısrarını sürdürdü. "Ben bugün gitmeyi tercih ederim."

"Benimle malikanede yalnız kalmak için korkmana hiçbir neden yok."

Genç kız tokat gibi sert bir bakışla cevap verdi.

"Bunun yeterince farkındayım."

"Hadi Rachel inatçılık etme. Şimdi güzelce yemeğini ye. Aceleyle bavulunu toplarsan bir şeyi almayı unutabilirsin."

Rachel üzgün bir şekilde iç geçirdi. Ama ikna olmuş gibi görünüyordu.

"Haklısın Sebastian. Adaya bir daha dönmeyeceğime göre her şeyi yanıma aldığımdan emin olmalıyım."

Yaşlı kadın tatlı bir ses tonuyla bu tartışmayı noktaladı.

"Rachel istediğin zaman adaya gelebilirsin. Seni ağrılamaktan mutluluk duyarız. Burası senin evin sayılır. Bunu hiçbir zaman aklından çıkarma."

"Artık burası Sebastian'ın ebi ve onu rahatsız etmek istemem."

Aristide sevimli bir gülümsemeyle yaklaştı ve Rachel'in ellerini kibarca tuttu.

"Sevgili Rachel aileden birinin ziyareti kimseyi rahatsız etmez."

Sebastian kardeşinin yüzünde ki çapkınca ifadeyi görünce sinirle yumruğunu sıktı.

"Teşekkür ederim çok nazıksınız.Bir daha Yunanistan'a gelme fikrim olmadığına göre konuyu değiştirsek iyi olur."

Sebastian Rachel hayatından tümüyle çıkıp gideceği düşüncesine sevinmesi gerekirken kızdığını fark etti.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 10, 2007, 12:53:52 ÖS

Rachel yemek boyunca gözlerini Sebastian dan kaçırdı.Dikkatini Aristide ve Bayan Kouros'a verdi.Genç Aristide arkadaşları ile Crete'e yaptığı geziyi öylesine eğlendirici bir biçimde anlatıyordu ki bu sofradaki gerginliği de alıp götürmüştü.Sebastian'ın erkek kardeşi son derece çekici bir erkekti ve Rachel'e gösterdiği yakınlık oldukça cüretkardı.Sebastian'ın sinirlendiği ve huzursuzluğu Rachel'in gözünden kaçmamıştı.Neden kızılıyordu ki?Sebastian son derece katı ve hoş görüsüz bir erkekti.Ve onun gözünde Rachel sevgi ve saygı duyulacak biri değildi.Genç kız yemek için böylesine özenli hazırlandığına pişman oldu.Neden ona kendini beğendirmeye çalışılıyordu ki?O öylesine duygusuz bir adamdı ki bir dakika önce onu ateşle öpüp daha sonra ondan nefretle söz edebilirdi.

Rachel bütün eşyalarını topladıktan sonra hala parlamakta olan güneşin tadını çıkarmak için plaja indi.Sıcak kumlara uzandığında son birkaç gündür üzerinde olan gerginliği atmaya başladığını fark etti.Eşyalarını toplamak iki saatini almıştı.Ne de olsa bu odayı on yedi yaşından beri kullanmaktaydı ve bir sürü anısı olan eşyası vardı.Bunları ayırmak ve götürceklerini seçmek bayağı zor olmuştu.Çoğu eşyaya kıyamamıştı.Oyuncak ayıları,fotoğraf albümleri,yılbaşı hediyeleri atmaya kıyamadığı eşyaların arasındaydı.Geçmişe dönmek acı da olsa tüm hatıralarına tak,tek dokundu.Hatıra defterinin arasından çıkan kurumuş sarı gül ona Sebastian tarafından on sekizinci doğum gününde verilmişti.Mücevher kutusunda Sebastian'ın akik kol düğmesini buldu.Onu çalışma odasının çöp kutusunda bulmuş ve anı kutusunda saklamıştı.Ve bu yaşa kadar da atmamıştı?Neden? Cevabı bilmiyordu.Tek bildiği onu atmaya hiçbir zaman kıyamadığıydı.Bu kol düğmesinin anısı vardı.Sebastian bunları Rachel'in on sekizinci doğum gününde takmıştı ve onunla dans etmişti.Şuan da duygusal bir analiz yapmak için kendini çok yorgun hissediyordu.En iyisi bu anıları beyninin en uzak köşesine hapsetmekti.Esnedi ve sıcak kumsalda tembel,tembel gerindi.Bu تنها kumsal California plajlarından ne kadar da farklıydı.Ne kulağı tırmalayan müzik sesi ne de sörfçülerin çığlıkları duyuluyordu.Bu ada özel mülkiyet olduğu için izinsiz kimse giremiyordu.Genç kız bu sessizliğin tadını çıkardı.Açgözlü erkeklerin bakışlarını üzerinde hissetmeden yüzmek ve güneşlenmek çok zevkliydi.

Yakında bu güzelliklerden ebediyen ayrılacaktı.Bir daha asla Yunanistan'a gelmeyecekti.Böylece Sebastian'ı da görmemiş olacaktı.Güneş ışınlarını özgürce içine çekti.Şuan kendisini çok huzurlu hissediyordu.

"Eugene akşam yemeğine inmeyeceğini,odanda bir şeyler atıştıracağını söyledi."

Yine Sebastian'ın geldiğini fark etmemişti.Üzerinde şort ve tüm kaslarını ortata bırakan bir atlet vardı.Güneş yanık teninde dans ediyordu.

"Sebastian...geldiğini fark etmedim."

"Seni arıyordum."

"Neden?"

Genç adam kaşlarını çatdı. "Demek ki Yunanistan da ki son gecende bile benimle yemek yemeye tahammülün yok."

"Arkadaş isteyeceğinin düşünmemiştim."

"Saçmalama.Sen benim misafirimsin."

Yunan misafirliğine göre bu davranışı genç adamı bayağı incitmiş benziyordu.

"Benim için kaygılanma.Bu son gecemde senden misafirperverlik beklemiyorum."

Genç adamın gözlerinde kararsızlık bulutları dolaştı.

"Belki ben seni eğlendirmek istiyorum."

Yine o çekiciliğine bürünmüştü. Fakat Rachel buna kanmak istemiyordu. Andrian'ın kızını asla sevmeyeceğini söylediğinde bunu kulaklarıyla duymuştu. Genç kız yattığı yerden doğruldu ve üzerinde ki kumları silkeledi. Onun karşısında bikinisi ile daha fazla uzanmak istemiyordu.

"Buna gerçekten hiç gerek yok. Erkenden yatacağım. Çok yorgunum."

"Bu kadar erken yatmayı düşünmüyorsun herhalde. Daha güneş batmadı bile."

Günde beş saatten fazla yatmayan biri için bu şaşkınlık doğrudu.

"Açıkçası şimdi yatsam uyurum. Gece saatlerce sürecek yemeğe dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Yarın uçağın erken saatte mi kalkıyor?"

Neden bu kadar sorguluyordu ki? Öyle yada böyle akşamı onunla beraber geçirmek istemediğini anlamış olmalıydı.

"Aslında henüz biletimi ayırtmadım. Annemin eşyalarını toparlamam ne kadar sürer bilmediğim için önceden yer ayırtmadım. Yarın Atina'ya gidince halledeceğim. Belki orada iki gün kalırım."

"O halde bu acele niye"

Rachel hiçbir zaman numara yapmamıştı. Şimdi de yapmayacaktı. O hep gerçekleri söylemekten yanaydı.

"Sebastian bunu anlaman gerek. Sen beni burada görmek istemiyorsun bende burada kalmak istemiyorum. Bu yeterli bir sebep. Hem artık işime dönmeliyim. Çok ihmal ettim."

"Ben seni burada istemiyorum diye bir şey söylemedim."

Aslında böyle bir şey söylememişti.

"Ben Andria'nın kızıyım bu yetmez mi?"

"Ben annenden amcamı mitsuz ettiği için nefret ettim. Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Artık bu konuyu uzatmanın bir anlamı yok. Yarın hayatından çıkıp gideceğim. Andria ve kızından sonsuza kadar kurtulmuş olacaksınız."

"Bunu asla unutmam. Annen Mattihas'ın hayatına girmemiş olsa amcam hala hayatta olacaktı."

"İyi ya ben gidersem sana bu acıyı hatırlatacak kimse kalmayacak."

Rachel hırsla hasır çantasını ve havlusunu toplayıp yürümeye başladı.

"Bekle!"

Rachel hiç de oralı olmalı. Tüm bu sözleri hak etmişti. Kolunu güçlü parmaklar kavradığında durmak zorunda kaldı.

"Lanet olası sana bekle dedim."

"Ben de sana seninle konuşmak istemediğimi söyledim. Beni rahat bırak."

Genç kız bileğini ondan kurtarmak için çabalıyordu.

"Afedersin."

"Bu gerçek için özür dilemen gereksiz. Ben yalnız kalmak istiyorum."

"Bu gün yemek odasına giderken annemle yaptığım konuşmayı duyduğunu ve kırıldığını biliyorum. Söylediklerimden gurur duymuyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hayır anlamıyor numarası yapma. Her şeyi duyduğunu biliyorum."

Aslında Rachel'in tepkisi Sebastian'ın annesinin amcasına yaptıklarını asla unutmayacağını söylemesineydi. Şimdi ikisinin de bununla yüzleşmesi iyi olacaktı.

"Bak Sebastian bir kez daha söylüyorum. Gerçek duygularını söylediğin için özür dilemen gerekmiyor. Acın henüz çok taze ve zamanla iyileşecek."

Sebastian Rachel'i çenesinden tuttu ve kendine bakması için zorladı.

"Ve seni asla sevmeyeceğimi söylemem seni kırdı öyle değil mi?"

Rachel annesinin davranışlarını gördüğü ilk gün dürüst olmaya ve doğruları söylemeye karar vermişti. Şimdi de öyle yapacaktı.

"Evet bu beni çok üzdü. Ateşkes mi yapmalıyız?"

"Bilemiyorum."

"Neden bu nefretten şeytanca bir zevk duyuyorsun? Senin düşünecek kadar aptalım. Bu da senin egonu tatmin ediyor değil mi? Belki böylece benden intikam alıyorsun. Bu çok acımasız bir tutum."

"Hayır öyle değil."

"Seni anlayamıyorum Sebastian. Beni annemin odasında öptün. Tanrı Aşkına! Neredeyse

sevişiyorduk.Bunların hiç mi anlamı yoktu?Sonrada seni sevmem diyorsun."

"Sex yapmak aşk değildir."

Genç kız bu sözlerle daha da yaralanmıştı.Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Değildir.Haklısın."

Rachel'in bu konuda hiç tecrübesi yoktu,bu yüzden öpüşmeyi ciddiye almıştı.Bu canını yaksa da gerçektir.Demek ki onu sadece arzulamıştı.Sebastian gözlerini ondan ayırmadan ekledi.

"Seni istiyorum Rachel."

"Ben annem değilim." Seks Rachel için hafife alınacak bir şey değildi.Arzularının esiri olup duygusuz bir ilişki yaşamak istemiyordu.

"Evet sen Andrea gibi değilsin."

Rachel korkuyla geriledi.Bu dört gün içinde fazlasıyla yakınlaşmışlardı.

"Gitmem lazım."

"Bu geceyi benimle geçirmeni istiyorum."

Rachel'in dudakları kıpırdadı ama konuşamadı.Sebastian'ın her sözü bıçak gibi kalbini deşiyordu.

"Hayır."

Genç adamın yüzü şaşkınlıkla gerildi.

"Rachel beni yanlış anladın.Bunu kast etmedim."

"Geceyi benimle geçirmek istemiyor musun?"

"Seni temin ederim ki anneme söylediğim sözlerde öyle demek istememiştim."

"Seks yapmayı teklif etmek senin uzlaşma dediğin şey sanırım."

"Ben bunu demek istememiştim."

"Elbette"

"Lütfen Rachel."

İlk defa Sebastian'ın yalvardığını duyuyordu.Bu onu çok şaşırtmıştı. "Ne demek istedin öyleyse?"

"Sana olan duygularımı sırf annen bize acı getirdiği için yok edemem."

"Bu çok kolay olur.Ne de olsa bu tipik Yunan davranışı."

"Hayır,hiç de kolay değil."

Bu itiraf aniden Sebastian'ın dudaklarından dökülürmüşü.Rachel yutkundu.

"Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Sebastian'ın yüzü yine kasılmıştı."Bu akşam yemeğini beraber yitelim.Bu beni çok mutlu eder."

Duygusal itiraf sona ermiş görünüyordu.Ama yine de o sözleri kulaklarıyla duymuştu.

"Ya yarın?"

"Ne de olsa bilet rezervasyonu yaptırmamışsın."

"Fakat..."

"Bu durumda hemen gitmen için bir neden yok."

"Ben.."

Sebastian dudaklarını onun dudaklarına bastırarak susturdu.

"Şşşş şuan hiçbir şey düşünme."

Genç adamın dudakları güneşten bile sıcaktı.

"Geçmişi bırakalım.Şu anı yaşayalım.Aramızda ki çekimi hissetmek istiyorum."

"Tamam."

Yine dudaklarında hapis olmuştu.Şuan nefes alması yasaktı.Fakat genç kız hiç şikayetçi değildi.Daha sonra Sebastian ona odasına kadar eşlik etti ve yemeğe hazırlanmasını istedi.

Rachel akşam yemeği için özenle hazırlandı.Annesinin onun için aldığı siyah ipek elbiseyi giydi.Elbise tüm vücuduna sımsıkı oturuyor ve derin göğüs dekoltesiyle oldukça çarpıcı bir görüntü oluşturunuyordu.Bu elbiseyi ilk defa giyiyordu.Hep bir gün Sebastian için giymeyi hayal etmişti.Şimdi tüm düşleri gerçek olmuştu.

Aralarında ki bu karmakarışık duyguları keşfetmek için o da sabırsızlanıyordu.Hayatının ilk erkeği kesinlikle Sebastian olmalıydı.Bundan adı gibi emindi.Bunun sebebi sadece on altı yaşında yaşadığı talihsiz olay değildi.En önemli olay yıllardır içinde ona karşı büyüyen duygusal bağdı.Yunanistan'a gelmemekle onu unutabileceğini düşünmüştü.Fakat ona karşı duyguları gün geçtikçe daha da büyümüşü.

Eğer onu bir daha göremeyecekse bu birlikteliğin ne kadar şansı olabilirdi ki? Sıfır.Ve onu düşünmeye devam edecekse bu da bir daha kimseye aşık olamayacağı anlamına geliyordu.Ona

inanmalı mıydı?Sebastian gibi gururlu ve sert bir erkek için bu itiraf oldukça şaşırtıcıydı.Gençkız aynanın karşısında uzun süre oyalandı.Saçlarını topuz yaparak elbisesinin dekoltesini iyice ortaya çıkardı.Yanık teni gözlerinin yeşilini daha da ortaya çıkarmıştı.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe
Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 10, 2007, 05:17:52 ÖS

Tam yemek odasına girmek üzereydi ki kendisini tam aptal gibi hissetti.Daha dün değil miydi?Kendini asla sevmeyeceğini söylediğinde nasıl da yaralanmıştı.Belki de böyle giyinmekle hata yapıyordu.Onu böyle görmeden önce hemen üstünü değiştirse iyi olacaktı.Sebastian çoktan kapıda belirmişti.Genç kız kaçmak için geri bir adım attı.Fakat genç adamın gözlerindeki hayranlık dolu bakışlarını görünce vazgeçti.Tüm korkuları uçup gitti.Sebastian ona ellini uzatığında ona doğru yürüdü.Sanki görünmez bir güçonu çekiyordu.Sebastian onu yanaklarından öptü.

"Çok güzelsin."

Sebastian parlak gri kumaştan dikilmiş İtalyan stili takım elbisesi içinde son derece şık ve çekici duruyordu.Genellikle kravat takmazdı.Bu gece için onunda özen gösterdiği belli oluyordu.Genç kız gülümsedi.Masaya oturmadan önce hafif birer içki içtiler.Yemek son derece keyifli geçti.Hiç durmadan konuştular.Bu kadar çok konudan konuşmaları ikisini de şaşırtmıştı.

"Söyle bakalım neden muhasebeci olmayı seçtin?"

"Bunda şaşılacak ne var ki?"

"Eskiden hep resim yapardın."

"Hala yapıyorum."

"Yani demek istediğim muhasebecilik senin yaratıcılığına uygun bir iş değil."

"İşimi seviyorum.Fazla yorucu değil ve huzurlu bir ortamda çalışıyorum."

"Bir resim stüdyosu daha fazla huzur verici olmaz mıydı?"

"Sebastian ben hiçbir zaman ressam olacak kadar iyi değildim.Hala da değilim.Hem resim yapmak yeteri kadar kazançlı değil."

"Mattihis seni bu konuda desteklerdi."

Genç kız dehşetle irkildi.Bu annesi ile yaşamak anlamına gelirdi ve bunu hiçbir zaman istememişti.

"Ben kimseden yardım almadan çalışmayı seçtim."

"Bu övgüye değer bir davranış."

Rachel genç adamın ses tonunda ince bir alay olup olmadığını anlayamadı.

"İşimden son derece memnunum.Rakamlara her zaman güvenebilirsin.Seni asla yanıltmazlar."

"Demek öyle."

"Ailede bir drama oyuncusuna yer vardı.Bu da Andrea idi."

Sebastian sanki Rachel'in değerini hesaplar gibi süzdü.

"Merak ettim.Başka neler diyeceksin."

"Sence de haklı değil miyim?"

Daha önce aralarında geçen tartışmadan hiç söz etmediler.Bu karşılıklıydı.Şu an terslik yaratacak hiçbir şeye değinmek istemiyorlardı.

"Seni geçen gece kumsalda ki gibi tutku dolu görmemiştim."

"Bu aynı şey değil."

"Belki de öyle değildir."

Bir süre sonra konuşma yine Rachel'in mesleğine gelmişti.

"Sanırım muhasebecilik yaptığın kadın spor merkezinde fazla erkeğe rastlamıyorsundur?"

"Hayır"

"Buna memnun oldum."

"Neden?"

"Ben kışkanç bir adamım."

"Ama ben sana ait değilim."

"Değil misin?"

Bu kez dürüst cevap vermek genç kız için çok güçtü.Kendine bile ait değilken bir erkeğe ait olma fikri onu ürkütmüştü.Bu yüzden bu soruyu geçirtmişti.

"Sebastian adada ne kadar kamayı düşünüyorsun?"
"Birkaç gün.Daha sonra Atina'ya gitmeyi düşünüyorum."
"İş ortağın sen işlerin başında değilken sıkıntı çekmiyor mu?"
"Burada tümüyle bağımsız değilim.Her konuda bana ulaşabiliyorlar.Çok tecrübeli müdürlerim var.Fakat işleri uzun süre uzaktan idare etmem mümkün değil."
"Neden kalıyorsun?"
"Tahmin edemezsin."
"Sanırım bunun nedeni Yunan misafirperverliği olsa gerek."
"İyi bir ev sahibi olmaktan daha iyi sebeplerim var."
"Yoksa bunun sebebi Andrea'nın kızının senin yokluğunda gümüş takımları alıp gitmesini önlemek olmasın."
Fakat Rachel'in umduğu gibi bu şaka genç adamı güldürmedi.Sadece ciddi biçimde başını hayır anlamında salladı.
"Neden öyle ise?"
"Çünkü Rachel sen buradasın.Ve ben senin yanında olmak istiyorum."
Bu sözler genç kızı oldukça etkilemişti.Böyle bir açıklama beklemiyordu.
"Bu bir zorlama."
Genç adamın kaşları çatıldı.Genç kızın içi titredi.
"Evet aynen öyle."
Yemekten sonra Sebastian genç kızı terasa çıkardı.Salonu çalan romantik müzik doldurmuştu.Sebastian genç kızı belinden tutup kendine doğru çekti.
"Benimle dans et."
Genç kız on sekizinci doğum gününden beri kimseyle dans etmemiştir.Kabul etmesini beklemeden müziğin ritmine göre dans etmeye başladılar.Genç adamın sırtında gezinen parmakları Rachel'i ürpertti.Sebastian'ın kolları arasında olmak ne kadar büyük bir mutluluktu.Genç kız başını adamın göğsüne yasladı ve gözlerini yumdu.Mantığı bu yakınlığın gittikçe tehlikeli boyutlara gittiğini söylüyordu.Fakat kalbi deli gibi çarparak bu anın hiç bitmemesini istiyordu.
Yine mantığı ona seslendi.Sebastian Kouros istediği her kadına sahip olacak bir erkekti.Yakışıklıydı ve çok seksiydi.Rachel'le arasında ciddi bir ilişki olması olanaksızdı.Hatta nefret ettiği bir kadının kızına aşık olması imkansızdı.Sebastian'ın parmakları artık genç kızın saçlarında ve boynunda geziyordu.Bu artık dans olmaktan çıkmıştı.Bu açıkça iki vücudun birbirini keşfetmesiydi.Genç kız mutlulukla başını iyice Sebastian'ın göğsüne dayadı.Genç adam birden Rachel'in başını kaldırdı ve kendine bakmasını sağladı.Bakışları kesin ve emrediciydi.
"Eğer seni şimdi odana yollamazsam sonucunu istemeyeceğimiz olaylar neden olacağız."
Rachel ona sınıksız sarılmış sallanmaya devam ediyordu.Bu tatlı sıcaklığın sona ermesini hiç istemiyordu.Sebastian onu omuzlarından kavrayıp yüzüne kararlı bir ifadeyle baktı ve ekledi.
"Odama geleceksen bunu istediğinden emin olmalısın."
Rachel onun odasına gitmeye çoktan hazırды.Sesinde ki kendini beğenmiş ve emredici tonu önemsememeyi tercih etti.Bu duygusal bir intihar da olsa genç kız bunu yapmakda ısrarlıydı.

Sebastian buz gibi düşün altında dikilirken yaptığı aptallığa lanet ediyordu.Aslında aptallık yaptığı seks oyununu başlatan kendisinde miydi,yoksa Rachel'in bu kadar arzu dolu olmasından faydalanmamasındamıydı?Neden sanki onun kalmasına bu kadar ısrar etmişti ki?Zorunluluk! Rachel bunu belirtmişti.Göz ardı ettiği Rachel'e karşı olan dayanılmaz isteğiydi.Onu istemiştir ve ona sahip olacaktı.Fakat onu rahatsız eden bu fiziksel istekten çok duygusal karmaşaydı.Seksle baş edebilirdi.Ama duygu onu korkutan bir şeydi.Kadın ve erkek arasında yaşanan duygusalığa hayatında yer yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu geceyi takip eden üç gün Rachel için cennetteymiş gibi çok güzel geçti. Sebastian ile Rachel bu günleri adanın ıssız koylarında yüzerek ve adayı keşfederek geçirdiler. Hatta bir gün balığa bile çıktılar. Akşam yemeklerini birlikte yiyip odalarına çekilene kadar müzik dinleyip sohbet ettiler. Bu üç gün boyunca geçmişten hiç söz etmemeye özen gösterdiler. Rachel de on altı yaşında ki o olaydan da söz etmedi. Bundan söz edip etmemesi gerektiğini zaman, zaman düşünse de daha sonra bu konuşmanın seks konusunda bir yakınlık doğuracağını düşünerek vazgeçmişti. Bu karanlık zaman diliminden söz etmek zaten Rachel'e çok zor geliyordu. Böylece geçmiş hakkında konuşma yaşağını da delmemiş oluyordu.

Sebastian'ın annesi aradığında Rachel'in hala adada olduğunu öğrenince onunla konuşmak istedi. Daha sonra Rachel ve yaşlı kadın her öğleden sonra sohbet ettiler. Bu sıcak sohbetler genç kızı çok mutlu etmişti. Philippa'nın ona değer vermesi ve aileden biri gibi davranması genç kızı çok duygulandırmıştı.

Diğer taraftan artık işe dönme vakti gelmişti. Fakat Sebastian'ı ve aralarında filizlenmekte olan ilişkiyi bırakıp gitmek çok zor geliyordu.

Berberliklerinin dördüncü sabahı annesiyle yaptığı telefon görüşmesinden sonra kahvaltı masasına suratı asık geldi. Eğilip Rachel'i yanağından öptü ve yerine oturdu. Onu çok sık öpüyordu. Fakat bir daha kumsalda ki gibi ateşli öpmemişti. Genç kız bunun cevabını çok merak ediyordu. Onu bu konuda bir daha hiç zorlamamıştı.

"Neyin var Sebastian?"

"Atina'da bir işi halletmek için bugün gitmem gerekli."

Rachel hayal kırıklığına uğramıştı. Bu cennetin sona ermesi anlamına geliyordu.

"Bu durumda ben de seninle gelip biletimi ayarlasam iyi olur."

"İstediğin bu mu?"

"California'ya dönmem gerek. İşimden daha ne kadar izin alabilirim bilmiyorum."

"Yunanistan'da bulunman ailevi nedenlerden olduğuna göre anlayış gösterirler sanırım."

"Adada yalnız kalmamın ne anlamı olacak ki? Yapacak hiçbir işim yok."

"Benimle Atina'ya gelebilirsin."

Sebastian'ın sözleri bir an havada asılı kaldı. Genç kız çaresizce ona baktı. Genç adam onu ilişkilerinde yeni bir adım anlamına gelen davetten söz ediyordu. Atina gerçek hayat demekti. Ve Sebastian onu yanında istiyordu.

Genç adam sessizliğini sürdürdü. Sebastian'ı ilk gördüğü günden beri seviyor ve istiyordu. Artık daha fazla rol yapmak istemiyordu. Kalbinin sesine uymalı ve ona olan aşkını göstermeliydi.

"Bu çok güzel olur" diye cevap verdi.

Sebastian rahatlamıştı. Yüzü sevinçle aydınlandı.

"Harika o zaman ben helikopteri arayayım da hazırlansın."

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 11, 2007, 12:10:07 ÖS

Atina'ya uçuş kısa ve konuşmadan geçti. Zaten pervanelerin sesinden sohbet etmek imkansızdı. Yol boyunca Sebastian elinde ki dosyayı inceledi. İşleri çok birikmişti. Rachel hayatından hoşnuttu. Onun yanındaydı ve bu her şeye değerdi.

Atina'ya indiklerinde onları karşılayan limuzin Sebastian'ı işine bıraktıktan sonra Rachel'i eve bıraktı. Şoför eşyalarını yukarı çıkardıktan sonra gitti. Rachel'i Sebastian'ın hizmetçisi karşıladı ve ona kek ile çay ikram etti. Rachel evei gezmeye başladı. İlk girdiği oda misafir yatak odası olarak düzenlenmişti ama Rachel'in eşyaları bu odada değildi. Bu odanın yanında ki oda ise Sebastian'ın çalışma odası idi. Burada bir bilgisayar ve fax makinası yer alıyordu. Rachel bu bilgisayardan e-maillerini kontrol etmesinde bir sakınca olmadığını düşündü. Kafası onunla buraya gelmesinin doğru olup olmadığını gibi düşüncelerle meşgul olarak bilgisayarı çalıştırdı.

Mantıklı düşünürse onunla bir gelecekleri olmadığını biliyordu. Fakat kalbi hiç umut olmasa da bu şansı değerlendirmesi gerektiğini söylüyordu. Onu çok seviyordu ve kısa da sürse bu hayalin

peşinden gidecekti.Bunu inkar edemezdi.Annesinin seçtiği bir kızla evlenmesi planlanan,üstelik annesinden nefret ettikleri bir kızı istemeyeceklerini bile bile onu sevmek ne acıydı.Belki aşkta kazanırdı.

Bir sürü mesaj birikmişti.Çoğu arkadaşlarından gelen taziye mektuplarıydı.Birden Mattihastan gelen mesajı görünce donup kaldı.Kazanın olduğu gün gönderilmişti.Andrea'nın yaptıklarından dolayı ondan boşanacağını söylüyordu.Bunu görmemiş olmayı diledi.Ama artık bir önemi kalmadığını düşünerek mesajı sildi.Daha sonra evi gezmeyi devam etti.Koridorun sonunda ki oda Sebastian'a aitti.Rachel bir süre odada kalıp bu gizli tapınağı keşfetmenin zevkini çıkardı.

Rachel bavullarını Sebastian'ın karşısında ki misafir odasında buldu.Oda son derece canlı renklerle döşenmişti.Vazoda ki taze çiçekler odayı hoş bir kokuyla doldurmuştu.Acaba burası Sebastian'ın sevgililerini ağırladığı oda mıydı?Ama bu saçma olurdu.Sebastian'ın koca yatağı dururken bu odayı neden kullanacaklardı ki? Belki de bu oda annesinin ziyaretçileri için hazırlanmıştı.Rachel'e bu oda yivermekle ona bir seçenek mi sunuyordu?Çünkü iki oda karşılıklıydı.Genç kız bu davranıştan etkilenmişti.Onu bu konuda zorlamaması çok hoştu.Fakat ziyareti uzarsa bu odayı fazla kullanamayacağını biliyordu.

Sebastian sandalyesine yaslanıp gözlerini ovuşturdu.Birbirini takip eden toplantılarla yoğun bir gün geçirmişti.Sadece yemek ve kahve molası vermişlerdi.Eve gidip bir an önce Rachel'e kavuşma isteği genç adamı kasıp kavuruyordu.İşleri çok birikmişti.Neden adada o kadar oyalanmıştı ki?Çünkü şimdi evde onu bekleyen kadına akli odaklanmıştı ve başka bir şey düşünmemişti.Onu şaşırtan davranışlarda bulunuyordu.Mesela bugün liseli aşıklar gibi onu iki kere başlamıştı.Rachel'in sesinden bu telefonlardan hoşnut olduğu anlaşılıyordu.Herhalde kulaklarında evlilik çanları çalmaya başlamıştır bile.

Suçlanacak biri varsa o da kendisiydi.Rachel'in bu ilişki için heveslendirmemesi gerekiyordu.Evliliğe karşı olduğunu net bir şekilde belirtmesi gerekiyordu.Amcasının Rachel'in annesi gibi yanlış bir kadına olan tutkusu yüzünden aşktan korkar olmuşt.

Evlenmek istemiyordu.Aşık bile olamayacağından emindi.

Birikmiş mektuplara bakarken eline geçen zarfa dikkatle baktı.Kalın bir zarftı.Mattihastan ölümünden bir gün önce gelmişti.Sebastian açmadan önce bir süre zarfa baktı.Rachel'e karşı olan ve adlandıramadığı duyguları inciteceğinden korkuyordu yazılanların.Onu tedirgin eden bu düşüncelereden sonra zarfı açtı.Bir kaç sayfadan oluşan mektubu bitirdiğinde Sebastian'ın yüzü kireç gibi bembeyaz olmuşt.Bir süre oturup okuduklarını sindirmeye çalıştı.

Mektupta amcası bu evlilikte atalardan söz ediyordu.Ayrıca kendisinin ölümünden sonra karısına mirasından hiçbir şey bırakmayacağından bahsediyordu.Bundan Andrea'nın haberi olmadığını ve mirasını ondan gizlice değiştirdiğini de eklemişti.Bu mektubu yiğenine yazmasının maksadının Andrea'dan önce ölürse karısının gerçekleri görmesi için olduğunu belirtiyordu.Andrea bu ailenin bir üyesi olarak kabul edilmeyecekti ve tüm bu işlemlerle Sebastian'ın ilgilenmesini istiyordu.Acaba Andrea kızına üvey babasının onları silmek istemesinden bahsetmiş miydi?Acaba Rachel annesiyle tartışıp en karlı boşanma anlaşmasını yapmasını söylemiş miydi?

Hayır,hayır.Rachel annesi gibi değildi.Bunu şimdiye kadar bir çok şekilde Sebastian'a kanıtlamamış mıydı?Ama Andrea'nın da amcasını masum hareketlerle kandırmış olduğunu hatırladı.Rachel de Sebastian'ı kandırıyor olabilir miydi?Amcası mektubunda Andrea ile ona yardım etmek için evlendiğini belirtmişti.Yaşlı adamı kötü bir evlilik geçirip zor günler geçirdiğine inandırarak kandırılmıştı.Mattihastan kandırıldığını evlendikten hemen sonra anlamış fakat tutkusu ondan ayrılmasına izin vermemişti.

Fakat Rachel böyle birisi değildi.Genç kız içki içmiyordu.Annesi ise neredeyse bir alkolikti.Onu erkeklerle flört ederken de görmemişti.Onu tanıdığından beri hiç yalan söylediğine de şahit olmamıştı.Sebastian'ı istediği belliydi ama onu elde etmek için seksi cazibesini kullanmamıştı.Bunları aklından geçirince bir an önce eve gitmek arzusuyla bürodan çıktı.

"Bu harika koku ne?"

Rachel ocağın başından ayrılıp ellerini kuruladı. Sebastian için soslu piliç hazırlamıştı. Genç adam gülümseyerek mutfaktan içeri girdi. Eğilip genç kızı şefkatle yanağından öptü.

"Yorgun geçen bir günün ardından bir erkeği karşılamanın en güzel yolu bu olsa gerek. Lezzetli bir yemek ve güzel bir kadın."

Tekrar eğilip bu kez Rachel'i dudaklarından öptü. Fırından gelen zil sesi bu tatlı öpüşmeyi böldü. Sebastian genç kızı kendinden uzaklaştırdı.

"Bu ses neydi böyle?"

Rachel hala öpüşmenin etkisindeydi. Gözlerini bile açmak istemiyordu.

"Ne..ne oldu?"

Sebastian Rachel'i fırına doğru sürükledi.

"Yemek pethi mou."

O an Rachel'in aklı başına geldi. Köri soslu tavuk! Hemen aceleyle fırın eldivenlerini takıp tepsiyi çıkardı ve hazırladığı sosu üstüne boşalttı. Neyse ki yanmamıştı. Rahat bir nefes aldı.

"Hizmetçiye bu akşam dışarıda yemek istediğimi belirtmişim."

Yemeği kendisi yaptığı için bu bir eleştirimiydi?

Adamın ses tonundan bu anlaşılmıyordu. Sosu dökmekte olduğu için de yüzünün ifadesini göremiyordu.

"Sebastian telefonla konuşmamızda sesin çok yorgun geliyordu. Ben de evde yemenin sana iyi geleceğini düşündüm."

"Yemek yapmak zorunda değildin."

Rachel elinde ki kaşığı bırakıp Sebastian'a döndü.

"Haddimi aştıysam özür dilerim."

"Bunu demek istemedim. Sadece beni şaşırttığını belirtmek istedim."

Rachel rahatlayarak gülümsedi.

"İyi o zaman sorun kalmadı. Körili tavuk sever misin?"

"Bayılırım"

Rachel sofrayı hazırlarken Sebastian da duş almak için gitti. Duştan çıktığında bir erkek dergisine kapak olacak kadar yakışıklıydı. Üzerine kot pantolon ve pamuklu bir gömlek giymişti. Genç adam neşe içinde sofraya oturdu.

"Daha önce hiçbir kadın bana yemek pişirmemişti. Bu güzel bir tecrübe."

Sebastian masada ki salata ve yemekleri hayranlıkla süzdü. Rachel servise başladı. Bu konuda çok rahat ve başarılı görünüyordu.

"Ee söyle bakalım bu iyi mi yoksa kötü mü tecrübe oldu."

"Kesinlikle iyi bir tecrübe. Çok gururlandım." Rachel'in elini dudaklarına götürüp hafifçe öptü. Bundan daha güzel bir teşekkür düşünülemezdi.

Rachel gözlerini yemeğinden ayırmadan konuştu. "Eminimdi ki hayatında ki diğer kadınlar sana yemek hazırlayıp ardından film izleyecek kadar sıkıcı değillerdir."

Sebastian'ın hayatına giren kadınlar yemek yapacak ve evde oturacak tipte kadınlar değillerdi. Ama kendisi ne kadar da evcimendi. Telefonda onun geç geleceğini bildirdiği telefon konuşmasında, yorgun sesini duyar duymaz nasılda onu mutlu edecek şeyler yapması gerektiğini anlamıştı.

"Öyle ise yemekten sonra birlikte film seyretmeyi teklif ediyorsun?"

Rachel düşüncelere daldığı için Sebastian'ın söylediğini anlayamadı.

"Efendim."

"Fim"

"Hoşuna gidecekse."

"Evet hoşuma gidecek."

Sebastian ağzına attığı her lokmayı ayrı bir zevkle çiyniyordu. Şarabından bir yudum aldıktan sonra sordu.

"Benim eski filmleri sevdiğimi nasıl anladın?"

"Aslında bilmiyordum. Ama eğer izlemek istemezsen vazgeçeriz. Seni zorlamak istemem."

Rachel haki renk buluzu ve pantolonuyla tam ev kıyafeti içindeydi. Acaba kıyafeti Sebastian ile

yemek için uygun muydu?Üzerini değiştirmek için de geç kalmıştı.Rachel bunları düşünürken Sebastian onu izliyordu.Tam lokmasını ağzına atarken sordu.

"Ne var?"

"Beğendim."

"Beğendin mi?" Rachel konuşmaya bir türlü konsantre olamadığını fark etti.

"Rachel benim için zaman harcayıp bu lezzetli yemekleri yapman çok hoşuma gitti.Ve yemeğin ardından film seyretmek fikrine de bayıldım."

"Sebastian ben senin dünyana uymuyorum." Bu dünyaya ait olmadığını hissetmişti.Ne zengindi,ne de ünlü.

Sebastian şaşırmış gözüktü. "Sana her şeyi beğendiğimi söyledim ya."

"Evet ama bunu nazik olduğun için söylüyorsun."

"Bunu içtenlikle söylüyorum.Benim dürüstlüğümler hakkında şüpheye düşüp bu özel geceyi bozma."

"Özel mi?"

"Evet özel.İster inan ister inanma ama benim için yaptıkların çok hoşuma gitti."

Sonunda Rachel ikna oldu. "Buna memnun oldum.Seni biraz şımartmak istemiştik fakat eğer evde kalacaksan hizmetçinin senin için yemek pişireceği aklıma gelmedi."

"Bunu yapmak istedin çünkü beni rahatlatmak istedin.Çünkü benim için endişelendin."

Rachel artık bu farklı dünyaya adım attığından emindi.

"Ve gece henüz sona ermedi.Bu güzel yemek sadece bir başlangıçtı değil mi Rachel?"

Genç kız huzursuz bir şekilde bakışlarını Sebastian'dan kaçırdı.Onun henüz gece bitmedi derken film den bahsetmediğini anlamıştı.Eğer düşündüğü şeyi söylüyorsa bunu inkar edemezdi,etmeyecekti de.

Onu seviyordu ve eğer bir erkekle birlikte olacaksa bu Sebastiandı.

"Bu gece ikimiz için de özel olabilir."

Genç adamın gözlerinde arzu kıvılcımları parladı.

"Bir şeyi açıklamak istiyorum,Rachel.Evet seni istiyorum ama evlilik vaat etmiyorum."

Aslında bu son derece dürüst bir yaklaşımdı ama aralarında değişmeyecek bir gerçek vardı.O da aralarında ki ilişkinin bir geleceğinin olmayışydı.

"Ben..ben asla bir evliliği düşünmemiştim.Nasıl olur?Ben Andrea'nın kızılım ve ailenin en son isteyeceği şey bu kadar kötü olaylara neden olmuş bir kadının kızının aileye girmesidir."

Sebastian tam bir şey söyleyecekken Rachel ayağa kalktı.Bu konuşma çok uzamıştı.

"Ben üzerimi değiştireyim."

Genç kız öylesine hayal kırıklığına uğramıştı ki neredeyse Sebastian'a gecenin devamı için tecrübeli bir bayan arkadaşını çağırmasını söyleyecekti.

"Rachel!"

"Hemen döneceğim."

"Seni kırmak istememişim.Ama gerçek düşüncemi söylemeden seninle birlikte olsaydım yalan söylemiş olurum."

"Elbette" Ama bu düşünce canını çok yakmıştı.

Sebastian Rachel'in odadan çıkışını izlerken o da içinde garip bir hayal kırıklığı hissetti.

Durumu bundan daha kötü yapabilir miydi?

Onunla birlikte olmak istediğini söylerken bir iş anlaşması yapar gibiydi.Ne kadar itici bir yaklaşımdı.Ona neler oluyordu?Onu sevmiyordu,onunla evlenemezdi.Fakat onu deli gibi arzuluyordu.Bunu dürüstçe açıklaması nezaketsizce olmuştu ama bunu yapmalıydı.

Rachel geri döndüğünde Sebastian yaptığı kabalık için ne kadar özür dilemeye çalıştıysa da Rachel hemen konuyu değiştiriyordu.Evin dekorasyonundan,hizmetçinin ona ne kadar kibar davrandığından bahsedip durdu.Nihayet yemek faslı bitip film izlemek için salona geçtiklerinde,Sebastian'ın yanına değil de tekli koltuğa oturduğunda Sebastian itiraz etti.

"Rachel filmi yan yana izleyeceğimizi sanıyordum."

Deminden beri hiç susmadan konuşan genç kızın adeta dili tutulmuştu.Ne diyeceğini bilemedi.

"Rachel neden sessizleştin?Bu da benim için planladığın özel gecenin bir parçası değil mi?"

Sebastian genç kızın itiraz etmesini beklerken sessizce yanına gelip otumasıyla şaşırdı.Filmin romantik müziği salonu doldurdu.Sebastian kolunu Rachel'in omzuna dolayıp onu iyice kendine çekti.Rachel'in hiç itiraz etmemesi şaşırtıcıydı.Vücutları iyice birbirine değince Sebastian eğilip

kulağına fısıldadı.

"İşte ben buna sarmaş dolaş oturmak derim."

Genç kızın yumuşak teni daha şimdiden Sebastian'ın başını döndürmeye başlamıştı. Filmi izlemekten ziyade onu düşünüyordu. Onu belinden kavradı.

"İstersen başını omzuma koy ve rahatla."

Rachel başını genç adamın omzuna koydu, eli de adamın göğsüne utangaç bir kelebek gibi duruyordu.

"Rahat mısın?"

Bu soruyu sorarken genç adam daha ne kadar onu öpmeden durmaya dayanacağını düşünüyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 14, 2007, 04:44:51 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rachel bu soruya cevap vermedi. Genç adamın elleri genç kızın omuzlarında gezinmeye başladı. Rachel nefesini tutup bekledi. Genç adamın eli eteğinin bel boşluğuna değince kalbi deli gibi atmaya başladı. Sebastian'ın elinin oradan kırırdamaya niyeti yoktu. Rachel de parmaklarını Sebastian'ın göğsünde gezdirmeye başladı. Genç adamın da kalp atışları hızlanmıştı. Sebastian genç kıızı son kez uyardı. İkisi de dönüşü olmayan bir noktaya gelmişlerdi.

"Ateşle oynuyorsun."

"Seni yakabileceğimi mi söylüyorsun?" Bu sözler başka bir kadının dudaklarından dökülse son derece baştan çıkarıcı olabilirdi ama Rachel bunu son derece içten ve hayretle söylemişti.

"Evet. Sen yanımdayken kendimi Vezüv yanardağı gibi hissediyorum."

"Yani her an patlayabilirsin."

"Dünyanın çekirdeği gibi sıcak ve tehlikeli."

"Bu iyi." Genç kız parmaklarını dolaştırmaya devam etti.

"Ben çok iyi değilim pethi mou."

"Evet sen çok yaramazsın hem de çok seksisin."

Sebastian arzu ile Rachel'in dudaklarını buldu. Rachel'in inlemeleri kulağına müzik nameleri gibi geliyordu. Daha sonra Rachel'in onun adını söylemesi ile nefes sesleri birbirine karıştı.

"Ne var?"

"Benim...ihtiyacım."

"Neye ihtiyacın var?"

"Sana Sebastian. Benim sana ihtiyacım var."

Rachel'in yosun yeşili gözleri Sebastian'ın siyah gözleriyle buluştu. Bu gözlerde yıllar öncenin bir peri masalının hayali saklıydı.

Rachel'in gözlerinde ki sıcaklık Sebastian'ın duygularını bastırmaya çalıştığı anın sonu oldu. Demekki Rachel onu istiyordu, parasını değil. Evlilik yüzüğü bile beklemiyordu. Sadece onu istiyordu.

Onu hangi kadın daha önce böylesine istemişti? Hangi kadın sadece onu o olduğu için arzulamıştı? Emin olduğu tek şey vardı kadınlar ondan önce banka hesabını arzulamışlardı. Rachel hepsinden farklıydı. Ondandır hiçbir şey istememişti ve istemeyecekti de. Bu kararından pişman olmayacağı da kesindi.

Rachel bir anda kendini kanepeye sırt üstü uzanmış buldu. Sebastian'ın arzu dolu bakışları ona doğru yaklaşıyordu. Bu pozisyon genç kıızı hayallerinden bir türlü silemediği korku dolu güne götürdü ve panikle kontrolsüzce davrandı. Sebastian'ın gömleğini yırtarcasına sıyrıp çıkardı.

"Hoşuna gitti mi?"

Sebastian sadece mırıldandı. "Evet"

Sebastianla birlikte olmak çok farklıydı. Hem arzu dolu hem de şefkatliydi. Bir erkek bu kadar yakışıklı olabilir miydi? Ona hayır demek olanaksızdı. Rachel arzuyla inlemeye başladı.

"Oh Sebastian."

Genç kız onun adını haykırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sebastian bütün vücudunu öpmeye başladı. Daha aşağılara inmeye başladığında Rachel beklenmedik bir tepki ile onu itti.

Sebastian şaşkınlıkla başını kaldırıp sordu. "Sana zevk vermemi istemiyor musun?"

"Buna nasıl cevap verebilirdi ki? "Ben hiç...."

"Daha önce kimse tatmadı mı?"

"Hayır"

Sebastian inanmayan bakışlarla onu süzdü. Rachel cevabını yeniledi. "Hayır hiç."

"Seni tatmak istiyorum Rachel lütfen izin ver."

"Bu daha çok yalvarmayı andırıyordu. Ama Rachel hayır derken bunun evet anlamına geldiğini hissetti.

"Evet"

Sebastian gülümsedi, Rachel'i titretti ve vücudu bu tanıdık öpücüklerle yok olup gitti.

"Sebastian bende seni istiyorum ama lütfen...."

Genç adam duramayacak noktaya gelmişti.

"Lütfen ne?"

"Lütfen canımı yakma."

"Senin canını yakacağımı nasıl düşünürsün?"

"Biliyorum ama...."

"Yoksa sen bakire misin?"

"Evet"

Sebastian şaşkınlığına mani olamadı. "'Ama bu nasıl olur? Sen yirmi üç yaşındasın."

"Daha önce hiçbir erkeğe sana duyduğum yakınlığı duymadım."

Sebastian Rachel'i süzdü. Kalbi deli gibi atıyordu.

"O halde bu benim için büyük bir onur."

Eğilip kolları ile genç kıızı sımsıkı sardı. Rachel korku ve endişe ile gözlerini sımsıkı kapamış olacağını bekliyordu. Aynı zamanda da çok mutluydu. Sebastian onun ilk erkeğiydi. Bunu hep böyle hayal etmişti ve hep hatırlayacaktı.

"Sana söz veriyorum. Çok güzel olacak."

Rachel güvenle kendini ona bıraktı. "Sana güveniyorum aşkım."

Ona ne dediğinin farkındamıydı? Sebastian onun güzel yeşil gözlerine baktı. Bu Gözler şuan arzuyla bakıyordu. Bu sözleri farkında olmadan söylemiş olmalıydı. Rachel'e karşı duygularını hep frenlemişti, çünkü öyle olması gerektiğinin inanmıştı. Fakat Rachel annesinden ne kadar da farklıydı. Onu ürkütmemeliydi. Genç kızın zevkin doruğuna çıktığı an ona sahip oldu. Artık bu ipeksi vücut onundu. Bu gerçeği evlilik dışında hiçbir şey değiştiremezdi. Ona bu şekilde başka bir erkeğin sahip olabileceğini düşünmek bile dayanılmaz bir şeydi. Sebastian adeta kükredi.

"Benimsin."

"Evet seninim. Zaten hep sana aittim."

Rachel'in uzun saçları bir tanrıça gibi yastığın üzerine serilmişti. Nefesleri birbirine karışmıştı. Rachel sessizce ağlıyordu.

"Canını acıttım mı?"

Rachel hıçkırıklarını durdurmaya çalışarak cevap verdi.

"Bu şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz olaydı. Teşekkür ederim."

Sebastian Rachel'in göz yaşlarını silip yanaklarını okşadı.

"İyi misin?"

"Evet iyiyim."

Sebastian saçlarını okşarken Rachel uykuya daldı. Genç adam onu yatak odasına taşıyıp rahatça uyumasını sağladı. Sabahın ilk ışıkları odayı doldurduğunda vücutları yeniden birleşti.

Sebastian sabah gözlerini açtığında kendisini çok farklı hissediyordu. Şimdiye kadar öylesine arzu dolu olmamıştı. Yanında yatan sıcakık güzelliği sessizce izledi. Ona bakarken geceki birliktelikleri gözünün önüne geldi. Rachel bu birleşmeyi bedeni ve ruhuyla hissetmişti. O bir erkeğin hep isteyeceği şahane bir aşıktı. Birden aklına amcasının ona bıraktığı mektuptaki satırlar aklına geldi. O da Andrea'ya olan tutkusunu böyle ifade etmişti. Açıkça ona bağımlı olduğunu itiraf etmişti. Bağımlılık. Bu korkunç bir kelimeydi. Ve bu kelime şu an Rachel'e olan tutkusunu tarif ediyordu. Yatakta iyi oluşu her erkeğin düşlerini süsleyen bir özellikti.

Düşlerinden sıyrılıp yanında yatan masum güzelliğe baktı. Yüzü ipek saç bulutu ile örtülmüştü. Saplantı bağıllık. İkisi de birbiriyle bağılantılı duygulardı. Tutkularının esiri

olmayacaktı.Onu incitmek istemiyordu.Gece ki zevk çığlıkları hala kulaklarındaydı.İlk seferi olmasına rağmen canı acımamıştı.

Yine geçen geceye kaydı aklı.Aslında canının acımamasına çok şaşırmıştı.Üstelik hiç kanama da olmamıştı.Rachel çok rahattı.Bu işte bir gariplik vardı.Onun masumiyeti ile kandırıldığını düşünmek genç adamı öfkelenlendirmişti.

Andrea da amcasını masumluluğu ve kadınlığı ile kandırmamış mıydı?Acaba Rachel de annesi gibi onu kandırmaya mı çalışmıştı?Ama evlilik olmayacağını bile,bile onunla sevişmeyi kabul etmişti.Üstelik dün gece önlem de almamışlardı.Rachel bu konuya hiç değinmemişti.Bu konu ikisinin de gözünden kaçmıştı.Belki de bu planın bir parçasıydı.Dün gece aklından dürüst davranıp onunla evlenmesi gerektiğinin düşünmek midesini bulandırmıştı.Rachel annesinden bile şeytandı.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 15, 2007, 12:05:33 ÖS

Rachel üzerinde Sebastian'ın kocaman bornozuyla çıktı.Uyandığında yalnızdı.Bunu kafasına takmamaya çalıştı.O meşgul bir iş adamıydı ve işe gitmek zorundaydı.Ona öncelik tanımaması hayal kırıklığına uğratmıştı.Gece ki olanları düşündü.Sebastian mükemmel bir sevgiliydi.

Ve ilişkilerinin bitmesini hiç istemiyordu.Acaba ona olan duyguları hakkında gerçeği söylemesi bir şeyi değiştirir miydi?Dün gecedен sonra annesi gibi olmadığını anlamış olmalıydı.Rachel Sebastian'a bakire olarak gelmişti.Sadece onu beklemişti.Kimseyle birlikte olmamıştı.Gece ona aşkım derken gerçeği söylediğini anlamış mıydı acaba?Bu sözü gün ışığında da söyleyebilecek miydi?Bu cesareti bulacağına pek emin değildi.Sebastian onun Amerika'ya dönmesine izin verecek ve bu basit bir seks macerası olarak hafızasında kalacaktı.Ona karşı olan derin hislerini anlamayacak bunu seksi tanımak isteyen bir kızın macerası olarak düşünecekti.

Sebastian'ın ona karşı derin hisler beslemediğine emindi.Fakat ona karşı olan duygularının arzudan öte olduğunu fark etmişti.Bunlar bir ilişkinin temeli için yeterli miydi?Onunla bir birliktelik yaşamayı isteyecek miydi?

Bunu yaşamadan bilemezdi.Üstelik ona karşı dürüst olmuştu.Geçmişi hakkında ona söylemediği şeyler vardı.Aslında bunları öğrense onun annesi gibi olmadığını ve asla da olmayacağını anlardı.Henüz genç kızlığa yeni adım attığı dönemde yaşadığı bu olay nedeniyle asla Andrea'nın yaşadığı hayatı yaşamayacağına kendine söz vermişti.Bunları anlattığında Sebastian ona inanacaktı.O nede olsa tecrübeli ve akıllı bir adamdı.Onu anlayacak ve hak verecekti.Bu travmadan sonra onunla sevdiği için birlikte olduğunu anlayacaktı.

Kalktı ve kapıya doğru ilerledi.Artık ona her şeyi anlatmaya hazırdı.Tam o sırada Sebastian içeri girdi

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 15, 2007, 02:43:04 ÖS

Rachel önce konuyu açıp açmamak konusunda tereddüt etti.Duyguları hakkında konuşmak için uygun bir zaman olup olmadığı konusunda pek emin değildi.

"Sebastian iyi misin?"

Genç adam pek cevap verecekmiş gibi görünmüyordu.Birden korkaklığından ötürü kendine kızdı.Sebastian'ın çok yoğun bir iş temposu vardı ve kafasının bunlarla dolu olması şaşılabilecek bir şey değildi.Duygularından emin olmalı ve cesaretini kaybetmemeliydi.

"İyiyim.Ya sen?Gece iyi uyudun mu?" Bunları sorarken gözlerinde alaycı bir ifade parlayıp söndü.

Rachel derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti.

"Sebastian seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Öyle mi?" genç adam sanki bu anı bekliyordu.

"Şey evet.Beni dinleyecek vaktin vardır umarım."

"Rachel ne söyleyeceğini tahmin ediyorum."

"Ama bunu tahmin etmene imkan yok."

Rachel oldukça şaşırmıştı. Sebastian çok zeki bir adamdı ama düşüncelerini okuyabilme yeteneğinin olabileceğini sanmıyordu. Sebastian sabırsız bir edayla konuya girdi.

"Konuşmak istediğin konu senin bakireliğinle ilgili öyle değil mi?"

Rachel şaşkın gözlerle genç adama baktı. Bir kaç saniye söyleyecek bir söz bulamadı. Nasıl bilebilirdi? Daha sonra olabilecek tek senaryo aklına geldi.

"Sana Andrea söyledi öyle değil mi?"

"Evet bir bakıma öyle diyebiliriz. Ama hakkında ki düşüncelerim bu konuyu açıklığa kavuşturmamda yardımcı oldu."

"Sebastian ben on altı yaşında olanlardan söz ediyorum. Bunu biliyor muydun?"

Genç adamın yüzünde ki sikkın be sinirli ifade geçmemişti.

"Bana bir erkekle yaşadığın dramatik hikayeden söz edeceksen hayır bilmiyorum."

Rachel şimdi konuya girmenin ne kadar zor olduğunu fark etti. Yatağın kenarına oturdu ve söze başladı.

"Annemin bunu sana anlatmış olabildiğine inanamıyorum. Oysa bana kimseye söylememem için yemin ettirmişti."

Sebastian sabırsızca sözünü kesti.

"Ve bana şimdi bu olaydan sonra ne kadar arzu dolu sevişebildiğini mi anlatacaksın? Bu olayda senin ateşini çıkarttığımı da inkar etmeyelim tabi."

Sesinde ki soğuk ve alaycı ton Rachel'in kalbini derinden yaraladı.

"Evet sevişmemiz kesinlikle tutku ve arzu duydu. Bunu inkar edemem."

"Ama ben kolay, kolay aldatılacak adam değilim."

Eğer ona değer veriyorsa bu olay onu delirtecekti. Nede olsa o Yunanlı bir erkekti ve kadınına sahip çıkardı. Bu konu Rachel'e olduğu kadar Sebastian'a da zor geliyordu.

"Seni çok iyi tanıyorum Rachel." Bu sözler genç kızı çok rahatlatmıştı.

"Evet beni tanıyorsun. Beni anlıyorsun. Zaten bu yüzden seni çok seviyorum."

Sebastian'ın yüzü sanki acı çekiyormuş gibi gerildi. Sırtını ona dönüp sert tonda konuştu.

"Bana bir şey söyle Rachel"

Sebastian gibi erkekler kolay, kolay duygularını belli etmezlerdi. Ama böyle çabucak ta onu gözden çıkaracağını da sanmıyordu. Yoksa yanılıyor muydu?

"Ne söyleyeyim?"

"Mattahas'ın annenden boşanmak istediğini biliyorsun?"

"Evet bana e-maile bildirmiş."

Sebastian bu sözleri duyunca soğuk bir bakışla Rachel'e döndü. Genç kızın tüm vücudu korkuyla titredi. Neden ona böyle düşmanca bakıyordu?

"Böyle bir bilgi üzerine sende böyle bir baştan çıkartma gecesi planladın."

Rachel'in aklı karıştı. Onun anlatmak istedikleriyle Sebastian'ın söyledikleri tamamen zıt şeylerdi.

"Ne baştan çıkarması?"

"Bana anlamıyor numarası yapma. Romantik akşam yemeği, daha sonra benimle yakınlaşma. Tüm bunlar planın bir parçasıydı. Yunanistan'a geldiğinde annenin öldüğünde mirastan pay alamayacağını biliyordun. Kazanç kapının kapanması işine gelmezdi. Sen de yeni av olarak beni seçtin. Oldukça zengin olmam beni seni gözünde iyi bir seçim yapıyordu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sebastian Rachel'i öfke ile omuzlarından tutup sarstı.

"Senin yalanlarından bahsediyorum, masum bakire. Avına vücudunu ilk defa sunan yalancı."

Rachel sevdiği erkeğin böyle acımasız sözler söylediğine inanamıyordu. Ama Sebastian'ın gözlerinde görünen nefret pırıltıları buna inanması gerektiğini söylüyordu. Genç kadın titriyordu. Kollarını vücuduna doladı. Ama onu ısıtmaya yetmedi. Şuan kalbi sanki buz tutmuştu.

"Yani seninle paran için seviştiğimi düşünüyorsun öyle mi?"

Gözyaşları bağırmasına engel olmuştu. Sesi acı dolu bir fısıltı şeklinde çıkmıştı. "Yani Yunanistan'a sırf seni baştan çıkarmak için geldim ha?"

"Amcamın boşanma kararını biliyordun."

"Bunu Yunanistan'a geldiğimde bilmiyordum. Daha dün mesajlarımı okumak için senin bilgisayarını açınca öğrendim."

"Demek kuşlar haber iletmiyormuş."

Rachel bu alaycı sözlere cevap verecek durumda değildi. Tam anlamıyla yıkılmıştı. Ona karşı hep dürüst olduğunu açıklamaya çalışmak boşunaydı. Karşısında ona inanmayan duygusuz bir erkek vardı.

Güzel bir ilişki yaşayacaklarını hayal etmekle ne kadar yanılmıştı. Artık hiçbir şey için savaşmasına gerek yoktu. Duyguları yıkılmış, kalbi yaralanmıştı.

"Rachel sana inanmamı bekleme. Annen eminim ki boşanma kararını duyar duymaz seni aramıştır. Bunu annenin bir arkadaşının sana emaille bildirdiğini ve senin bunu daha yeni okuduğuna inanmam çok zor. Beni kandıramazsın."

Belki şuan inanılmaz görünse de gerçek buydu ve Rachel ona hiç yalan söylememişti.

"Sebastian gerçek bu. Ama inanıp inanmamak sana kalmış."

Rachel yenilmiş ve yıkılmış duygularının verdiği sancı ile sessizliğe gömüldü.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 15, 2007, 03:29:28 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Sebastian bu suskunluğu kabul edecek gibi görünmüyordu. Rachel'i incitmeye devam etti. Sonunda genç kadın göz yaşlarını silip acı ve hayal kırıklığıyla dolu ses tonuyla cevap verdi.

"Beni çok iyi tanıdığını söylüyordun. Eğer böyleyse benim için dün gecenin ne kadar zor olduğunu da anlamış olman gerekir."

"Bu da oynadığın oyunun bir parçasıydı. Bu Mattihas da işe yarayabilir ama ben kül yutmam." Annesi amcasını cinsel bir travma yaşadığına inandırarak kandırmıştı. Rachel annesinin hayatı boyunca yalanlarla nasıl değiştiğini izlemiş ve bir süre sonra da buna alışmıştı. Fakat Sebastian'ın nasıl böyle kalpsiz bir canavara dönüştüğünü şaşırarak izliyordu. Genç kadın çaresizce ona baktı. Her şey nasıl böyle değişebilirdi? Sesi adeta fısıltı gibi çıktı.

"Dün gece çok özeldi."

Sebastian'ın yüzünde bir an yumuşama oldu ama hemen kendini toparladı. Yine o acımasız adama dönüşmüştü.

"Dün geceyi hatırlatman güzel bir manevraydı. Fakat ben amcam gibi arzularıma yenilip çıkar peşinde ki bir fahişe ile ilişkiye girmem. (İşte ben burada krize girdim)."

Bu hakaret artık bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Ne cüretle bana bu kelimeyi kullanırsın."

Sebastian alaya devam etti.

"Gerçek acı mı verdi?"

"Gerçek mi? Sen hangi gerçekten bahsediyorsun? Kendi uydurduğun yalanlara inanıyorsun. Ben annem değilim. Sana bakire olarak geldim. Tanrı aşkına bunu nasıl inkar edersin?"

"Bekaretin de aşkın gibi koca bir yalandı."

"Bakire olduğuma inanmıyorsun öyle mi?"

"Kendi yalanlarına boğuldun. Önce tecavüze uğradığını ima ettin sonra da bakireyim dedin. Hangisi doğru?"

"Daha önce hiç sevişmedim."

Bu Rachel'in şuan söyleyebileceği tek gerçektir. O berbat andan söz etmeye dayanabileceğini hiç sanmıyordu.

"Ama hiç kanama olmadı."

Demek ki kanamanın olmaması seks tecrübesi olduğu anlamına geliyordu. Evet Rachel'in kanaması olmuştu. O zaman on altı yaşındaydı. Öylesine yoğun bir kanamaydı ki öleceğini sanmıştı. Annesi ise onu hastaneye götürmemiş, bunu büyütmemesini söylemişti. Tüm kadınların başına geldiğini söylemişti.

Şuan Rachel'in yine kanaması vardı, ama bu kez kalbi kanıyordu. Acısı öylesine büyüktü ki o berbat gecenin sonunda ki acıdan bile daha büyüktü.

"Sebastian seninle birlikte olmak istediğimde senden hiçbir şey istemedim. Ne evlilik ne de beraberlik. Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

“Kendini çok ucuza sattın.”

Söylenen her söz tıpkı bir şamar gibi Rachel’in yüzüne vuruyordu.O kendini satmamıştı.O sadece cahilliğinin kurbanıydı.Belki de evlilik dışı beraber olmak tam bir aptallıktı,ama şuan bunu bir önemi yoktu.Hiç bir zaman annesinin hayat tarzını kabul etmemişti.O hep beyaz gelinlikle evlenmeyi hayal etmişti.Hayallerinin prensini de tuzakla değil,sevgi ile elde etmeyi düşünmüştü.Aşkını sunacağı erkeğin de bu hediyenin değerini bileceğini düşünmüştü.Ama yanılmıştı.Aptalın safın tekiydi.

“Başka söyleyecek bir şeyin var mı Rachel?”

Genç kadın başını hayır anlamında salladı.Ona bakmak istemiyordu.Kalbi yeteri kadar kırılmıştı.Bu duygusallık artık kalbinin durmasına neden olacaktı.

Sebastian bir süre daha genç kadına baktı ve daha sonra odadan çıktı.

Rachel kalbi taşlaşmış gibi acı içinde kıpırdamadan oturdu.Acıdan tüm vücudu uyuşmuştu.Kımıldamaya korkuyordu.Hareket ederse tüm acının vücuduna yayılacağını ve yok olacağını düşünüyordu.

Genç kadın uzun bir süre yatakta oturduktan sonra zorla yataktan kalktı.Bacakları uyuşmuştu.Üzerinde HALA Sebastian’ın bernozu vardı.Onu hemen üzerinden sıyırıp attı.Ona ait bir eşyanın vücuduna değmesine tahammülü yoktu.Çıplak olarak çıkıp odasına girdi ve onu birinin görmesini de umursamıyordu.

Annesi yüzünden başlayan sevişmekten korkmak Sebastian’ın yatak odasında son bulmuştu.Böyle bir canavarı sevmekle ne büyük bir aptallık yapmıştı.Göğsünde ki ağırlık bir daha böyle bir aptallık yapmamasını söylüyordu.Artık gelecekte yaşayabileceği hiçbir acı onu korkutmuyordu.Çünkü bir daha asla aşık olmayacaktı.Bir daha böyle hisler besleyebileceğini sanmıyordu.Bir an şaşırırdı.Hiç bir şey hissetmiyordu.Her yanı uyuşmuştu.Şimdi hiç üzgün değildi.

Yeteri kadar acı ile dolmuştu.Daha fazla düşünecek bir şey yoktu.Bavulunu topladı.Çantasında topladığı hatıraları sakladığı kutuyu çıkardı.Burada birlikte olduklarında sakladığı anılardan örnekler vardı.Bunlar çok basit şeylerdi ve Sebastian gibi acı verecek şeyler söylemezlerdi.Kutuyu çöp kutusuna fırlattı.Artık bu anılara ihtiyacı yoktu.Daha sonra hava alanını arayıp uygun bir saatte California’ya uçuş seferinin olup olmadığını sordu.Yapılacak en iyi şey saat kaç ta olursa olsun bir uçak seferi bulup buradan uzaklaşmaktır.Hemen bir taksi çağırdı.Yarım saat sonra Sebastian’ın dairesinden ayrılmıştı.Koridordan geçerken Sebastian’ın çalışma odasında telefonla konuştuğunu duydu.Durup hoşça kal demesinin bir manası yoktu.O pisiği bir daha görmek istemiyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 15, 2007, 05:34:27 ÖS

“Eeee söyle bakalım güzel misafirin nasıl?”

Sebastian’ın ahizeyi tutan eli sinirle kasıldı.Annesine ne cevap verecekti?Annesine Rachel’i son gördüğünde berbat görüldüğünü ve bunun sorumlusunun da kendisi olduğunu nasıl söyleyebilirdi. Tanrı aşkına ne yapmıştı?

Bu serzenişe yukarıdan cevap gelmemişti ama karşıda annesi cevap bekliyordu.

“Ne dedin?”

“Rachel nasıl diye sordum.”

“Pek iyi değil.”

“Kavga mı ettiniz?”

Annesi bu soruyu sorarken cevabı biliyor gibiydi.Bu konuda Sebastian’ın haksız olduğunu düşündüğü sesinin sert tonundan anlaşıyordu.

“O da aynı annesi gibi.”

“Buna gerçekten inanmıyorsun değil mi?”

Sebastian’ın kafasında ki sabit düşünceler yer değiştirmeye başlamıştı.Fakat hala hata yaptığını kabul etmek istemiyordu.

“Farklı olması için şansı var mıydı?”

“Sebastian Rachel’in öyle bir kadın olduğunu düşünüyorsan sen koca bir aptalsın.”

Sebastian için annesi tarafından aptal sıfatının yakıştırılması hiç de hoş bir tecrübe değildi.Genç adam hayal kırıklığı ve öfke ile dişlerini sıktı.

"Çok emin görünüyorsun.Bunu bana açıklar mısın?"

"Rachel ile geçirdiğim bir saat onun annesinden farklı olduğunu anlamama yeterli oldu.Hüküm verirken bu kadar ön yargılı olmaman gerekir."

Sebastian bunu düşünmüştü ama haklı olduğu konusunda kendini ikna etmişti.

"Anne belki arkadaşın senin gözünü boyamıştır."

Annesi uzun bir iç geçirdi.Bu iç geçirişte tipik bir anne eleştirisi vardı.

"Rachel son yedi seneyi Amerika da annesinden uzak geçirdi.Uzak bir ülkede yaşayarak hem annesinin etkisinden uzak kalmayı başardı hem de kendi ayakları üzerinde durmayı başardı.Üstelik Üniversiteyi bitirdikten sonra Mattihas'ın maddi yardımını çekmesini talep etti.Eğer annesi gibi kişiliğe sahip olsaydı şuan Yunanistan da yaşıyor olmaz mıydı?Mattihas'ın verdiği parayla kraliçeler gibi yaşardı.Ama o zor olanı seçti."

Sebastian tüm vücudunun buz kestiğini hissetti.

"Amcamın ondan mali desteğini kestiğini bilmiyordum."

"Hatırlarsan son birkaç senedir ne zaman Rachel'in adı geçse konuyu değiştiriyorsun."

Sebastian son bir çabayla kendini savunmaya çalıştı.

"Bana yalan söyledi."

"Buna inanmam."

"Anne bunu sana söylemem doğru değil ama sana gerçeği söylesem iyi olacak.Rachel bana bakire olduğunu söyledi ama değildi.Tıpkı annesi gibi o da beni tuzağa düşürmeye çalıştı."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Anne nasıl emin olduğumu anlamış olman gerek."

"Sakin bana onunla birlikte olduktan sonra böyle suçladığını söyleme."

"Amcam gibi tuzağa düşmeyi bekleyemezdim."

"Ah aptal çocuk.Sen kendini kandırmışsın."

Şimdi de otuz yaşında ki oğluna çocuk demişti.Sebastian kendini suçlu bir çocuk gibi hissediyordu.Bu sözler annesinin ne kadar kızgın olduğunu kanıtıydı.

"Sebastian niye susuyorsun?Bakire olmadığına nasıl ikna oldun?"

"Anne bu seninle konuşabileceğim bir konu değil."

"Kiminle konuşacaksın?Ben senin annenim ve her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Şeyy kanama olmadı."

"Eeee ne olmuş."

"Anne bana söylediği gibi masum değilmiş.Bana yalan söylemese bakire olup olmadığını önemsemezdim.Bu durumda artık ona güvenemem.Bana başka konularda da yalan söyleyebilir."

"Demek bu sebepten ötürü onun kalbini kırdın."

"Hayır kalbini kırmadım."

"Onu reddetmedin mi?"

"Bu ilişkiye başlarken ona hiçbir vaatte bulunmadım."

"Ve onu yalancı ilan ettin."

Annesi daha sonra Yunan erkeklerinin ne kadar boş bir gurura ve inada sahip olduklarına ilişkin uzun bir nutuk attı.Ve oğlunu tıpkı bir dinazor gibi eski fikirli ve cahil olduğunu söyledi.Üstelik bu yaşa gelip de kızlık zarının kanamasının tek kanıt olduğunu düşünmesi ile alay etti.

Annesi Rachel'in gururuyla oynadığı için ondan utandığını söylemeyi de ihmal etmedi.Eğer Rachel bir daha onun yüzüne bakmazsa bunda çok haklıydı.Sebastian bunu hak etmişti.Öfkesi öylesine büyüktü ki Sebastian gibi aptal ve inatçı bir oğuldan torun sahibi bile istemediğini belirtti. Telefon konuşması bittiğince Sebastian'ın kulaklarında annesinin sinirli sesi hala gitmiyordu.Annesi haklıdı.Rachel konusunda bu saçma fikirlere nasıl kapılmıştı?Annesinin günahlarından onu sorumlu tutmuştu.Söylediği hakaret dolu sözler aklına gelince yüzü kızarıyordu.Onu nasıl da haksızca suçlamıştı.Ona kendini tüm yüreğiyle veren kadını nasıl da yaralamıştı.Rachel'in gözlerinde ki o kırgınlık dolu bakışları unutamıyordu.

İçinde ki savaşın yanında annesinin sözleri hafif kalıyordu.Önünde derin ve karanlık bir çukur vardı.Eğer Rachel'e ulaşamazsa bu uçurum onu yutacaktı.Hemen Rachel'in odasına koştu.Kapıyı açtığında dondu kaldı.Oda bomboştu.

Rachel yoktu,odada ona ait hiçbir şey kalmamıştı.

Midesi kasıldı,nefes almakta zorlandı.İnanmak için dolabı ve bütün çekmeceleri açtı.İçleri

bomboştu.Bakışları hüznle odada dolaştı.Gittiğine dair bir veda mektubu aradı.Sonra çöp tenekesinde ki kutuyu fark etti.Bu tıpkı annesinin tuvalet masasında duran hatıra sakladığı kutuya benziyordu.

Bu kutu Rachel'in çöp sepetinde ne arıyordu?Bunu adadan getirmiş olmalıydı,çöpe atması çok garipti.

Kutuyu sepetten alıp merakla açtı.Kutunun kapağını açarken endişe doluydu.Tahmin ettiği gibi kutunun içinde kiler endişelerini haklı çıkarıyordu.Rachel onu ve birlikte geçirdikleri anıları da hayatından atmış görünüyordu.Rachel'in ilk günden beri ona nasıl duygular hissettiği kurutup sakladığı sarı gülden belliydi.Bu duygular ki Sebastian bunları görmezden gelmişti.Hayır aslında buna tam olarak görmezden gelmek denemezdi.İlk günden beri Rachel'in ona karşı olan utangaç beğenisinin farkındaydı.Bu onda garip gurur duygusu uyandırmıştı.Onu daha Rachel on yedi yaşına girdiği günden beri arzulamaktaydı.Onu en çok etkileyen Rachel'in masumiyeti ve utangaçlığı olmuştu.Mesela annesinin arkadaşları adaya geldiğinde asla plaja inmezdi.Etrafında erkekler olduğunda utanır yalnız kalmak için bahaneler yaratırdı.Adada kaldığı günlerde annesi parti verdiğinde odasından dışarı çıkmazdı.Sebastian'ı bu kadar çıldırtan gözlerini öfkeden kapatan şey Andrea'nın amcasının ölümüne sebep olmasıydı.Onu bir baba gibi seven amcasının ölümü onu yaralamış ve duygusuz biri haline çevirmişti.

Öfke ve arzunun karşımı Sebastian' yanlış kararlara sürüklemişti.Hem onu çok istemiş hemde onu kırmaktan garip bir zevk almıştı.Ve bu saçmalıklar onu iyice bilinçsiz davranmaya itmmişti.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 16, 2007, 12:45:28 ÖS

Rachel doktorun söyledikleri karşısında adeta uyuşmuş nutku tutulmuştu.Bu dehşet verici habere nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.Buraya hormonlarında ki düzensizliğin teşhisi için gelmişti.Fakat böyle bir sonuç beklemiyordu.

"Bu o kadar da şaşılacak bir sonuç değil.Otuz yaşının altında binlerce kalp hastası olduğunu bilmeni isterim.Kroner yetmezliği en fazla yaygın olanı ve en hafifi."

Hafif mi?Rachel kendinde kalp krizi riski olabileceğini hiç aklına getirmemişti.Şüphesiz Doktor Pmpella ne ağır hastalar görmüştü.

"Rachel hiper troidin kontrol altına aldığımızda bu sorunda ortadan kalkacak.

"Eğer tedavi olmazsam kalbim durur mu?"

Doktor gülümsedi.Hastasının endişesini anlıyordu.

"Her zaman bir risk vardır ama korkacak bir şey yok."

"Ne kadar yüksek bir risk."

"Eğer tedavi olmazsan kan dolaşımın düzensiz olduğundan bu taşıkardiye neden olabilir.Fakat emin olabilirsiniz ki altı haftalık bir tedaviden sonra bu risk tamamen ortadan kalkacak."

"Fakat bu benim troid sorunun nasıl bir tedavi gerektiriyor?"

Genç kadın gerçekten şaşkın ve kaygılıydı.Daha yirmi üç yaşındaydı ve bu tür sağlık problemleriyle nasıl baş edeceğini bilmiyordu.Doktor pek endişenmemesini zira troid bezinin fazla çalışması probleminin çok yaygın bir sorun olduğunu özellikle belirtmişti.

"Bunun için iki yöntem öneriyoruz.İlaç tedavisini takip eden bir operasyon ve hafif bir radyoterapi."

Doktor ilaç tedavisinin yüzde otuz bir başarı sağladığını söylediğinde Rachel ona radyoterapiyi sordu.Bol iyod ve radyoaktif madde içeren sıvıyı içmek ameliyattan daha az korkutucu görünüyordu.Üstelik bu acı vermeyecekti.

"Radyoaktif sıvıyı içtiğinizde sizi en az yetmiş iki saat hastanede tutmamız gerekiyor.Böylece başkalarıyla temasınızı engellemiş olacağız."

"Anlıyorum." Rachel'in kaşları çatıldı.Artık iki aydır görmezden geldiği sorunu da gün ışığına çıkartmalıydı.

"Bir sorum daha olacak doktor bey.Bu tedavi hamilelikte sakıncalı mıdır?"

"Hamile olma ihtimaliniz mi var?"

Doktorun gözleri endişe ile açılmıştı.

"Ben iki aydır adet olmadım."

"Sabah bulantılarınız var mı?"

"Hayır."

"Göğüslerinizde hassasiyet oluştu mu?"

"Sanırım biraz."

Onlara banyo yapmak dışında pek dokunmadığı için farkına varmamıştı.

"Adet gecikmelerinin hamilelik dışında da bir çok nedeni olabilir."

Rachel de kendisini böyle düşünerek teselli etmişti.

"Ben de bunu düşünerek önce genel bir kontrolden geçmeyi uygun gördüm."

Aslında bu kontrol sonrası böyle bir rahatsızlığı çıkacağını beklemiyordu.

"Hamilelik radyoaktif sıvı tedavisi için pek uygun değildir.Bence tedavi konusunda bir karar vermeden önce hemen bir hamilelik testi uygulayalım."

"Evet anlıyorum."

Bir saat sonra sonuç alınmış ve yine doktorun karşısındaydı.

"Ben on haftalık hamileyim öyle mi?"

"Evet bu doğru.Şimdi seçeneklerimizi bir gözden geçirelim."

Demek ki iki aydan fazla süredir içinde bir can taşıyordu.Kendisini ve duygularını ne kadar dış dünyaya kapamış olsa da içinde büyüyen bu varlığa engel olamamıştı.

"Bebeğin babası ile birlikte misiniz?"

Rachel'in gözleri daldı.Bir an Sebastian'ın çekici yüzü gözünde canlanmıştı.Hemen o hayali beyninden yok etti.

"Hayır artık birlikte değiliz."

"On haftalık bir cenin kürtaj için uygundur."

Rachel bebeğini korumak istercesine elini karnına götürdü.

"Hayır,bu söz konusu bile olamaz."

"Bunu en azından bir düşünün.Bu bebeğe tek başınıza bakabilecek misiniz?"

"Düşünecek bir şey yok.Kararım kesin."

"Sanırım durumunuzun ciddiyetini tam olarak kavrayamadınız.Eğer bu tedaviye başlamazsanız,kalbinizde ki ritim bozukluğu devam edecek ve bu da kalp krizi riskini artıracak.İlaç tedavisi de hamileliğe zarar vereceğinden çok dikkatli karar vermelisiniz."

"Bu durumda ilaç tedavisini de kabul etmiyorum."

"Bu da önümüz de ki yedi ay boyunca ciddi sağlık sorunları yaşayacağınız anlamına geliyor."

"Hamileliğe zarar vermeyecek başka bir tedavi yöntemi yok mu?"

"Bence bu durumda tedaviye hemen başlamak iyi olacaktır.Alternatif tedavi yöntemleri de risk taşır."

Rachel bu konu hakkında düşüneceğini ve doktoru tekrar ziyaret edeceğini söyleyerek hastaneden ayrıldı.Eve dönerken doktora tekrar gelmeyeceğini biliyordu.Çünkü öncelikle bebeğinin hayatını düşünüyordu.Bebeği aldırmanın tedavi için tek koşul olduğunu söyleyen bu doktoru bir daha görmek istemiyordu.

Uzun bir süre oturup doktorun söylediklerini düşündü.Hem bebeği hem de kendisi için beslenmesine dikkat etmeye karar verdi.Bunun yanı sıra bedensel egzersize balamasının da sağlığı için iyi olacağını düşünüyordu.Kadınlara yönelik spor merkezinde çalışıyor olması bu problemi çözmesine yardımcı olacaktı.Kafasında ki tüm problemleri bir kenara bıraktı.Kendini hiç böyle enerjik hissetmemişti.

Geceleri Sebastian'ı özlemek dışında bir sorunu yoktu.Gündüzler çok kolay geçiyordu.Kalbinde ki sorunu unutması iş yerinde bayılmasına kadar sürdü.Hemen ambulansla hastaneye kaldırıldı.Bir kaç saat süren tetkiklerden sonra eve gitmesine izin verildi.Durumunun ciddiyeti artık göz ardı edemeyeceği bir noktaya gelmişti.

Burada yapayalnızdı.Başına bir şey gelirse bebekle ilgilenecek birinin olması gerekiyordu.Gün geçtikçe içinden bir ses Sebastian'ı arayıp durumundan söz etmesini söylüyordu.Artık ona aşık değildi.Ona bu kadar acı çektiren bir erkeği nasıl sevebilirdi ki?Fakat annesinin ona yaptığı gibi bebeğini babasından ayırmaya hiç niyeti yoktu.Sebastian hamile olduğunu duyduğunda bunun tuzağın bir parçası olduğunu düşünecekti.Umurunda değildi.Rachel onu tuzağa düşürmeye çalışmıyordu.Eninde sonunda Sebastian da bu gerçeği görecekti.Sebastian'ın ailesine olan düşkünlüğünü biliyordu.Bebeği de bir süre sonra sahipleneceğini ve seveceğini biliyordu.Rachel'e ne

olursa olsun bebeği yalnız kalmayacaktı.Onu çok seven babası ve anneannesi olacaktı.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 16, 2007, 01:27:08 ÖS

Genç kadın ertesi gün Sebastian'ın ofisini aradı.Sebastian toplantıda olacağından sekreter notunu ileteceğini söyledi.Rachel adını bıraktığında sanki kulaklarına inanamıyormuş gibi heyecanlandı.

"Rachel Long mu dediniz?"

"Evet.Bay Kouros beni iş yerimden ararsa adımlı Rachel Newman olarak söylesin lütfen."

"Bayam Long ayrılmayın lütfen.Sizi direk Bay Kouros'a bağılıyorum."

"Bu gerekli değıl.Onu rahatsız etmeyelim.Beni daha sonra arayabilir."

"Bu konuda kesin emir aldım.Sizi hemen bağılıyorum."

Rachel şaşırmıştı.Ne emri?Halbuki aradığında Sebastian'ın onunla konuşmayacağını düşünmüştü.Hele önemli bir toplantıda rahatsız edilmek hiç de onun mizacına uygun değıldi.Rachel bir dakikayı geçmeyen bekleme süresinde kafasından bu düşünceleri geçirdi.Ve Sebastian'ın boğıuk sesini duydu.

"Rachel"

"Be..benim."

"Şimdi Rachel Newman oldun öyle mi?"

"Evet."

Hattın diğıer ucunda bir sessizlik oldu.

"Sebastian?"

"Sanırım seni öncelikle tebrik etmem gerekiyor."

Sesinde ki kabalığa bakılırsa bu tebrik etmek değıl alay etmektir.Rachel şaşırmıştı.Bebeğı öğrenmiş olamazdı.

"Neden beni tebrik ediyorsun?Anlayamadım."

"Evliliğini elbette."

Bu adam neden söz ediyordu.

"Sen delirdin mi?Ben evlenmedim."

"Evlenden mi?"

"Hayır."

Onunla geçirdiğı geceden sonra başka bir erkeğın kollarına gidebileceğini nasıl düşünürdü?Demekki böyle düşünerek onun adı bir yalancı olduğuna karar vermişti.

"O halde bu Newman soyadı nerden çıktı?"

Sesinde ki öfke yine Rachel'i şairтті.Fakat o an ona soyadını değıştirdiğinden bahsetmediğini hatırladı.Ona durumu kısaca anlatmak zorunda kaldı.Sebastian'ın öfkesi yatışmış görünüyordu.

"Senin telefon numarana ulaşamamamı bu soyadı değışikliği açıklıyor."

"Beni aramaya mı çalıştın?"

"Neyse bu şimdi önemli değıl.Önemli bir şey olmasa beni aramazdın?Haksız mıyım?"

"Evet haklısın.Sana söylemem gereken bir şey var.Hatta iki konu var."

"Evet dinliyorum."

"Şey ben hamileyim.Eminim ki bebeğın senden olmadığını düşüneneceksin.Ama bunu sana testlerle kanıtlayabilirim." Genç kadın bebeğın hakkını sonuna kadar aramaya kararlıydı.

Yine bir sessizlik oldu.

"Sebastian?"

"Buradayım,dinliyorum."

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum.Hamilesin ve beni aradın.Bunun için Tanrıya şükretmeliyim sanırım.Bunu nasıl yapabildin şaşırdım.Zira bana güvenmediğini sanıyordum."

"Bu doğru.Sana güvenmiyorum."

"Yine de beni ardın."

"Başka şansım yoktu."

Yine alaycı bir şekilde konuşmaya başladı. "Çünkü hamilesin."

"Sebastian seni aramamın asıl sebebi bazı sağlık sorunlarıyla karşı karşıya olmam.Bebeğimin iyi olacağından emin olmak istiyorum."

"Neden bahsediyorsun?Ne gibi sorunlar?Hamileliğin riskli mi?"

Rachel doktorun söylediklerini ve geöen gün acil servise kaldırıldığını anlattı.Genö adam onu ilgiyle dinledi ve bir sürü soru sordu.Doktorun adını ve gittiği hastaneyi not etti.Son olarak doktorun ona kürtaj olmasını önerdiğini söylediğinde Sebastian Yunanca küfretti.Rachel doktora mı yoksa ona mı sinirlendiğini anlamadı.Daha sonra Sebastian'ın emredici ses tonuyla kendine geldi.

"Rachel hemen bana ev ve iş telefonlarını vermeni istiyorum.Adresini de tabi.

Bu bilgileri vermeyi istemese de hayır cevabını vermeye cesaret edemedi ve her türlü bilgiyi verdi.

"Şimdi sağlığın nasıl?"

"Ben iyiyim."

"Seni daha ararım."

Sebastian veda bile etmeden telefonu kapadı.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 17, 2007, 01:13:53 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

Rachel telefon kapandığı halde bir süre daha elinde ahize kalakaldı.Aöık pencereden içeri yoğun trafiğin sesi gelmekteydi.Fakat genç kız kendini şuan da adada Sebastian'ın yanında hissediyordu.Konuşmaları hiç de umduğu gibi aşığılayıcı ve alaycı olmamıştı.Sebastian babalık konusuna itiraz etmemiş ve onu suçlamamıştı.Sağlığı için oldukça endişelendiği de sesinden belliydi.Evlenmiş olmasını düşünmesi de çok saçmaydı.Ama bunun için onu suçlayamazdı.Soyadını değiştirdiğini tahmin etmesi olanaksızdı.Konuşmadan anladığına göre ona kızgın değildi.Fakat telefonu neden aniden kapatmıştı.Rachel buna anlam veremedi.Belki de duyduklarını sindirmesi için zaman ihtiyacı vardı.Aslında ona hak vermesi gerekirdi.Ne de olsa başından attığı kadın birkaç ay sonra hamileyim diye karşısına çıkıyordu.Bir an Sebastian'ın sesinde ilgi ve yakınlık duyduğuna yemin edebilirdi.Nasıl olurda aşığıladığı bir kadın için endişe edebilirdi?Belki de Rachel sesinde ki şaşkınlığı yanlış anlamıştı.

Aslında ilişkileri komik bir hal almıştı.Sebastian Rachel den kopamıyordu.Ama genç kadının kalbi buna gülemeyecek kadar acıyla sızlıyordu.Kalbinden onu söküp atma için çok çaba sarf etmişti.Şimdi içinde hissettiği bu sızı rahatsızlığıyla ilgili olmalıydı.Çünkü Sebastian'a karşı duygusal hiçbir şey hissetmemeye yemin etmişti.

Rachel o gece gözünü bile kırpmadı.Bir yandan Sebastian bir yandan hamileliği ve rahatsızlığı ile ilgili düşünceler beyinde dönüp duruyordu.Bütün gece aramasını beklemişti ama telefon çalmamıştı.Neden aramamıştı acaba?Bütün gece telefon konuşmasını düşünüp durmuştu ama bir türlü Sebastian bilmesini çözememişti.

Bebeğinin sağlığını düşünmekten iyice sinirleri bozulmuştu.Yatkta dönüp durdu ama bir türlü rahat bir pozisyon bulamadı.Sonunda darmadağın olmuş yataktan kalktı.Uyuyamayacağını anlamıştı.Sonunda Sağlık kitaplarının önerdiği gibi bir bardak süt içmeye karar verdi.Sütün içine biraz da kakao ekledi.Çocukluğundan beri sütü böyle içmeyi seviyordu.Sütünü bitirdikten sonra yeniden yatağa döndü.Hala uykusu yoktu ama saat bayağı geö olmuştu.

Dağınık çarşaf ve yere düşmüş yastık gecenin ne kadar zor geötiğinin göstergesiydi.Yatmadan önce çarşafı yeniden düzenledi ve yatmaya hazırlandı.Tam yastığı düzeltirken kapının zili çaldı.Başucunda ki saat sabahın üçünü gösteriyordu.Kapının zili tekrar çaldı.Elinde ki yastığı bırakıp kararsızca kapıya yürüdü.Bu saatte kim gelmiş olabilirdi ki? Adresini kimse bilmiyordu.Çok samimi olduğu arkadaşı da yoktu.Kalbi heyecanla küt,küt atmaya başladı.Kapıya yaklaştı ve gözetleme deliğinden baktı.İlk gördüğu beyaz bir gömlek oldu.Bu bir erkekti ama yüzü görünmüyordu.Onu nerde olsa tanırdı.Gelen Sebastiandı.

Kilidi çevirdi ve kapıyı açtı.Onu karşıladığında dudakları kıprdadı ama konuşmadı.Sadece bakiştılar.İkisi de ne diyeceğini bilemiyordu.Genö adamın yüzü oldukça yorgun gözüküyordu.Gözleri uykusuzluktan kızarmıştı.Rachel onun oldukça zayıflamış olduğunu fark etti.Sanki yeni hastalıktan

çıkmiş gibi yüzü solgundu.

Genç kadının eli bunun bir hayal olup olmadığını anlamak istermiş gibi Sebastian'ın koluna uzandı.Mantığı hala karşısında duranın Sebastian Kouros olduğunu kabul etmiyordu.Genç adam Rachel'in uzanan elini kavradı.Rachel'in eli genç adamın kocaman elinin içinde kayboldu.Genç kadının kalbi yine hızla çarpmaya başladı.Nefes alış da zorlaşmıştı.Bayılmamak için dua etmişti ama kendinden geçmişti bile.

Sebastian panikle genç kadını belinden tutup düşmesini önledi.Onu kucağına alıp içeri taşıdı.Işığın yandığı yatak odasına götürüp nazıkçe yatağa yatırdı.Rachel zorlukla göz kapaklarını açtı.Sebastian kaygıyla genç kadının saçlarını okşuyordu.

"Rachel iyi misin?Doktor çağırayım mı?"

"Hayır gerek yok.Seni...seni görmenin şoku.Şimdi düzelirim.Biraz nefesim kesildi.Hepsi bu."

"Geleceğimi haber vermeliydim ama seninle telefonda konuştuktan sonra ilk uçağa atlayıp gelmekten başka bir şey düşünemedim." Aslında onu özlemekten nasıl çılgına döndüğünü söyleyemedi.

"Bebek yüzünden değil mi?" Genç kadın bu merakın gerçek sebebinin bebek olduğunu düşünüyordu. Sebastian'ın araştırmadan bu bebeği kabul etmeyeceğinden son derece emindi.Şuan zihni bu sorulara cevap veremeyecek kadar meşguldü.

"Demek ki böyle düşünüyorsun."

"Haklı değil miyim?" Şuan aklına bundan mantıklı bir şey gelmiyordu.Bu saatte onu karşısında bulmak tüm dengesini mahvetmişti.Ama şuan bile konuşma Rachel'in beklediği yöne doğru gitmiyordu.Sebastian son derece kaygılı görünüyordu ve bakışları şefkat doluydu.

"Rachel evet haklısın.Bebeğimiz için kaygılandığım doğru ama daha çok senin için telaşlandım."

Rachel bu sözlere inanacak kadar aptal değildi.Onu nasıl incittiğini unutmamıştı.

"Buna inanmam biraz zor."

"Böyle düşünmene hak veriyorum."

Fakat cümlesinde kullandığı bir kelime genç kadını derinden etkilemişti.

"Sen demin bizim çocuğumuz mu dedin?"

"Evet"

"Bu çocuğun senden olduğuna inanıyorsun,öyle mi?"

"Evet,inanıyorum."

"Test falan yaptırmak istemiyor musun?"

"Böyle bir şeye hiç gerek yok."

Rachel duyduklarına inanmıyordu.

"Çok şaşırmış görünüyorsun pethi mou."

"Aslına bakarsan şoktayım desem daha doğru olur."

"Öyleyse bundan sonra söyleyeceklerim nefesini kesecek."

Sebastian durdu ve Rachel'i süzdü.Genç kadın hala tedirgin ve solgundu.Kalıp atışı da hala düzelmemişti.

"Belki konuşmamıza sabah devam etsek daha iyi olacak."

Rachel telaşla doğruldu.Farkında olmadan Sebastian'ın kolunu yakaldı.

"Gidiyor musun?"

Onun hakkında ne düşünürse düşünsün şuan da gitmesine dayanamazdı.

"Rahatla gitmiyorum."

"Fakat...."

"Ben salonda ki kanepede yatarım.Sabah rahatça konuşuruz."

"Otelde daha rahat ederdin."

"Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

"Saçmalama.Sabah geldiğinde beni yine burada bulacaksın."

Rachel bunları söylerken sözlerinde ciddi olmadığını farkındaydı.

Sebastian onu omuzlarından kavrayıp gözlerinin içine baktı.

"Kendi başına güvende değilsin Rachel.Tedavin bitene kadar seni bırakamam."

Rachel genç adamın kendini saran kollarına bakınca Sebastian hemen toparlandı.

"Af edersin." Rachel doktorun sözlerini tekrarladı.

"Fakat doktorum ilaç tedavisinin olmayacağını söyledi."

"Bu doğru değil.Doktorun hekimlik lisansını yeniletmesi gerekir."

Rachel bebeğini korurcasına doğrulup tepki verdi.

"Bebliğime zarar verecek bir tedaviyi kesinlikle kabul etmiyorum."

"Senden bunu isteyen yok.Sakin ol."

Rachel Sebastian'ın yüzünü okşayan saçlarının sıcaklığını hissedince sakinleşti.

"Saat iyice ilerledi.Kanepede yatmak için bana vereceğin yastık ve pike var mı?"

"Orada rahat edebileceğinden şüpheliyim."

Rachel dolaptan çıkardığı yastık ve pikeyi alıp salonda ki kanepeye yaydı.Sebastian onun yanına geldiğinde gözlerinin içine bakıp " Seni asla yalnız bırakmayacağım.Yerde yatmam gerekse bile" dedi.

Rachel içinde ki asi duyguları bastıramadı.

"Elbette.Bebğin senden olduğunu anlayınca korumak isteyeceğini tahmin etmeliydim."

"Demek ki az da olsa bana güveniyorsun."

Rachel odada ki geniş çift kişilik yatağa bakarken iç geçirdi.Bu yatak birbirlerine dokunmadan yatabilecekleri kadar genişti.Bir sene sonra olsa onunla aynı yatakta yatmak onu korkuturdu.Arzularına yenik düşeceğinden korkardı.Ama şimdi böyle bir duygu hissetmiyordu.Hele iki buçuk ay önce onu yatağından attıktan sonra bu daveti yanlış anlamasından dolayı endişelenmesine gerek yoktu.

"Sebastian bu yatakta yatabilirsin."

"Seni yatağından ayıramam."

Rachel gülümsedi.

"Ben ayrı yerde yatacağım demedim.Görüyorsun yatağım yeterince büyük.Birbirimizi rahatsız etmeden yatabiliriz."

Sebastian bir süre sessiz kaldı.Açıkçası böyle bir teklif beklemiyordu.Bir an Rachel'i yanlış anlamış olduğunu düşündü.

"Benimle birlikte yatmak seni rahatsız etmeyecek mi?"

Rachelin yeşil gözleri bir an şaşkınlık ve öfkeyle parladıktan sonra tepkisizleşti.

"Sebastian ikimiz için de ilişkimizin cinsel yönü kalmadı.Senin de böyle düşündüğünü farz ederek bundan çıkar sağlamayacağını düşünüyorum."

Sebastian'ın bu sözleri genç kadını rencide etmişti.

"Senden hiçbir zaman faydalanmadım.Bu ilişkiyi sen de istedin."

"Ama ikimizin duyguları aynı değildi.Ben sana karşı dürüst ve samimi iken sen beni iğrenç ithamlarla aşağıladın.Beni annem gibi çıkarıcı olmakla suçladın.Gerçek şu ki Sebastian ben korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

Genç kadının gözleri yorgunluktan kızarmıştı.

"İş yerinde olduğu gibi bayılmaktan korkuyorum.O an bebeğime bir şey olacak ve kimse bana yardım edemeyecek diye çok korktum."

"Bana her şeyi anlat ve rahatla pethi mou."

"Neye inanmak istiyorsun bilmiyorum ama ben yalancı değilim."

"Bana durumun bu derece ciddi olduğunu bana söylemedin."

"Aslında ben seni çok telaşlandırmak istemedim.Zaten durumun çok kötü olsaydı beni hastaneden çıkartmazlardı."

"Bu soruyla yalnız başına mücadele ettiğin için çok üzgünüm."

"Bu çok da büyütülecek bir şey değildi.İş arkadaşlarım benimle ilgilendiler."

Sebastian kaşlarını çatmış odayı turlamaya başlamıştı.Yarın iş konusun da etraflıca konuşmaları gerekecekti.Bu sağlık sorunu ile çalışmasına izin veremezdi.

"Artık yatsak iyi olur.Çok yorgun görünüyorsun."

Rachel uslu bir çocuk gibi hemen itaat etti.Yatmadan önce tekrar esnedi.Sebastian Rachel'in uyumasını bekledi.Düzenli nefes almaya başladığını anlayınca ışığı söndürüp yatağa girdi.Sebastian uykuya dalamayacak kadar karışık duygular içindeydi.Aylardır onun özlemiyle nasıl da yanıp tutuşuyordu.Ama Rachel eğer mecbur olmasa onu görmek istemeyecekti.Onu bu yatağa da artık ona karşı duygular beslemediğini ispatlamak için çağırmıştı.Evet onu çok kırmıştı ve bu gerçeği görmesi bayağı zaman almıştı.Ona karşı olan duysal yakınlığını kanıtlaması bayağı zaman

alacaktı.Ona artık hiç güvenmediği açıkça belliydi.Belki de aralarında ki tek bağ birbirlerini delice arzulamalarıydı.Ama artık buna da güvenemezlerdi.
Zaten cinsel ilişki kurmaları doktor muayenesi öncesi sakıncalı olurdu.Bu durumda ona olan tutkusuna engel olmalı ve onu baştan çıkarmamalıydı.Fakat gece ona dokunmayacağına söz vermemiştir.Böyle bir şeyin mümkün olmayacağını da biliyordu.Onu haftalar boyunca aradıktan sağlığının tehlikede olduğunu öğrenmek zaten yeterince sarsıcı olmuştu.Rachel'in derin uykuya daldığına emin olduktan sonra onu kollarının arasına aldı.Başını saçlarının arasına gömüp huzur içinde uykuya daldı.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 18, 2007, 04:20:08 ÖS

Sebastian ikinci kez Rachel'in yanında uyandı.Her şey yolundaydı.Değerli varlığı kollarının arasındaydı.Onun çiçek kokusunu içine çekti.İlık nefesini yanında hissetmek muhteşem bir duyguydu.Genç kadının kısa geceliği sıyrılmış çıplak bacakları Sebastian'a dolanmıştı.Rachel bu durumdan etkilenmiş görünmüyordu.Sex onun için önemini yitirmişti.Sebastian'ın onun bu fikrini değiştirmesi için sabırlı olması gerektiğinin farkındaydı.Fakat onu zorlamamakta kararlıydı.Küçük ayakları Sebastian'ın bacaklarına dolanmıştı.Bu harika bir duyguydu ama Rachel'in aynı tepkiyi vereceğinden emin değildi.Ya şimdi uyanırda ondan faydalandığını düşünürse diye endişelendi.Sebastian arzusunu frenlemekle sabahının zehir olduğunu düşündü ama buna değerdı.Aralarında ki tutkunun sıcaklığını hissetmek onu çok mutlu etmişti.Genç kadının ona hissettiği son güven kırıntılarını da kaybetmemek için yavaşça yataktan kalktı.Hemen odadan çıkmadı.Pencereden sızan parlak sabah güneşinde nasıl da güzel görüldüğünü seyretti.
O artık bebeğinin annesiydi.

Aslında bu hamileliğe çok şey borçluydu.Yoksa onu aramayacak ve bir daha buluşamayacaklardı.Rachel Atina dan ayrılır ayrılmaz uluslar arası araştırma bürosu ile irtibata geçmiş ve onu bulmaya çalışmıştı.Artık Rachel'in neden hiçbir iz bırakmadan çekip gittiğini anlayabiliyordu.Üstelik soy adını da değiştirmişti.Annesinden nasıl da farklı bir karaktere sahip olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.Basının ilgisinden ve annesinin skandallarla dolu hayatından uzaklaşmak için soyadını değiştirmiş ve kendine farklı bir hayat kurmuştu.
Sebastian genç kadının bu yeni hayatı kurarken karşılaştığı zorlukları düşündü ve onu takdir etti.Rachel bu evin adresinin ve telefonunun olduğu defteri de annesinin eşyalarını toplarken atmıştı.Bu yüzden Sebastian ona ulaşamamıştı.Annesi de onun Rachel'i bulmak için gösterdiği gayreti görünce onu affetmişti.Evet Sebastian Rachel'in hamile olduğu için aramasından çok memnundu.Yoksa ona ulaşması mümkün olmayacaktı.Ona çektiirdiği acıları düşününce bir kez daha pişmanlıkla sarsıldı.Onun sağlığı için çok endişeleniyordu.

Rachel mutfaktan gelen kızarmış ekmek kokusuyla uyandı.Mutfağa girdiğinde gözlerine inanamadı.Şahane bir kahvaltı sofrası hazırlanmıştı.Taze sıkılmış portakal suyu,aromalı kahve ve salamlı tostlar son derece iştah açıcıydı.İşin komik yanı ise Sebastian'ın üzerinde boxer ve çıplak ayaklarıyla ocağın önünde omlet hazırlıyor olmasıydı.Rachel kahvesinden bir yudum alıp Sebastian'a sellendi.

"Sizi mutfakta göreceğimi hiç düşünmezdim Bay Kouros."

Sebastian gülümseyerek döndü.Üzerinde ki beyaz ipek gömleğin düğmeleri iliklenmemişti.Yanık teni çok çekici görünüyordu.

"Becerikli olan ben değil korumam.Her şeyi hazırlayıp gitti."

Rachel şaşkın gözlerle sofrayı bir kez daha inceledi.

"Korumaların dün gece nerede kaldı."

Aslında Rachel'in sormak istediği Sebastian'ın dün gece nerede uyuduğu idi.Dün gece bunun rüya olup olmadığından emin olamamıştı. Ama sımsıcak kollarının onu sardığını hayal meyal hatırlıyordu.Yunanistan dan döndüğünden beri hiç kendini bu kadar güvende hissetmemişti.Son derece huzurlu bir uykuydu.

"Korumalarım yakında ki bir otelde kaldılar."

Rachel koruma görevlilerini çok iyi tanıyordu.Yunanistan da kaldığı süre içinde onu çok iyi korumuşlardı.

"Sana problem olmak istemezdin Sebastian."

"Sen bir problem değilsin.Sen benim bebeğimin annesisin."

"Hala bu konuda tast yaptırmak istememene şaşıyorum."

"Birlikte olduğumuzda sen bakireydin.Bebeğin babası başkası olamaz."

"Demek şimdi bundan eminsin."

"Evet."

"Tanrı aşkına neden?"

Rachel gerçekten şaşkındı.Hiç bir şey değişmemişti ama Sebastian artık o acımasız adam değildi.Onu böylesine değiştiren neydi.

"Haklısın san çok kaba davrandım.Sana itimat etmeliydim."

"O sırada kan gelmedi diye hüküm vermekle meşguldün."

"Bana saldırıya uğradığını söylemiştin."

"Sende bana annen gibi beni tuzağa düşürmek için hikaye uyduruyorsun demiştin."

Rachel genç kızlığa geçtiği zaman başına gelen bu olayı kimseye anlatmamıştı.Tek anlattığı insan da ona inanmamış ve sahtekarlıkla suçlamıştı.Bu dehşet verici olayı hatırlamak Rachel'i yine üzmüştü.

"Birlikte olduğumuz gecenin sabahında sana sarf ettiğim o sözleri unutmamız gerek."

Demak kolayca unutacaktı.Tabi artık onun bebeğini taşıyordu ve her şey yolundaymış gibi davranmasını bekliyordu.

Ama Rachel aynı fikirde değildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Demek ki artık bana geçmişim hakkında güveniyorsun?"

"Evet Rachel bende bunu söylemek istemiştin."

Rachel ona inanmayan gözlerle baktı.Bunca olaydan sonra bu sözler hiç de inandırıcı gelmiyordu.

"Keşke bebeğin senden olduğuna nasıl bu kadar emin olduğunu bir anlayabilseydim."

Sebastian'ın böyle davranmasının altında gizli bir neden olduğunu düşünüyordu.

"Değişen ne Sebastian?Daireni terk ettiğim gün bir fahişe olduğumu söylemiştin."

"Asla"

"Beni çıkarım uğruna vücudumu kullanmakla suçlamıştın.Bune ne diyorsun?"

"Aptallık."

"Söyle neden?"

Sebastian bu konudan çok rahatsız olmuşa benziyordu.

"Annem benim bir aptal olduğumu düşünüyor."

"Şaka yapıyorsun."

Yunanlı anneler sonuna kadar çocuklarını savunur,onlarla gurur duyarlardı.Philippa da oğullarıyla nasıl gurur duyduğunu anlatmamış mıydı?Bunun yanında annesinin görüşü Sebastian için ne den önem kazanmıştı ki?

"Annem beni çağ dışı kalmış bir dinazor olmakla suçladı ve kan gelmemesinin bir kadının geçmiş seks hayatı olduğu anlamına gelmediğini söyledi."

Kelimelerin anlamını anlamak Rachel'in birkaç dakikasını aldı.Ama anlamını anladığında sandalyeden ayağa fırladı.

"Sen annene birlikte olduğumuzu mu söyledin?"

Şimdi Philippa onun için ne düşünüyordu?Annesi ve üvey babası öleli iki hafta olmadan bir ilişkiye giren hafifi bir kız mı acaba?

"Rachel sakin ol."

Sebastian kolundan tutup oturması için ısrar etti.

"Rachel sakin ol."

Rachel istemeyerek de olsa oturdu.Kolunu Sebastian'ın güçlü ellerinden kurtardı.Öfkeyle bakıyordu.Tüm hayatını sakın olmak zorunda olarak geçirmişti.İçinde ki ateşi Sebastian ile olan birlikteliğinde keşfetmişti.

"Aramızda geçenleri annene anlatmadığını söyle bana?"

Sebastian'ın yüzü kızarmıştı.

"Evet ona her şeyi anlattım.Ve hayatım da ilk defa annem bana seks konusunda öğüt verdi,açıkca konuştu."

Eğer kızgın olmasa genç adamın şuan ki haline kahkahalarla gülerdi.

"Demekki Philippa hamile olduğumu sana söyledi ve sen de inandın."

"Evet öyle oldu."

"Diğer olay için de bana inanmanı mı söyledi?"

"Hayır bu konuyu ona açmadım."

"Neden?Her şeyi anlattığını söylemiştin."

"Her şeyi değil."

"Yani ona ne renk çorap giydiğimi söylemeyi unuttun öyle mi?"

"O gece çorap giymiyordun.Güzel bacakların çıplaktı.Ayrıca annemle konuşurken bu kadar ayrıntıya girmedim.Bunu nasıl düşürsün?"

Bu alaycı konuşmasıyla Sebastian'ı kırdığını anladı.

"Seni kırdım özür dilerim."

"Hayır kırılmadım.Şimdi kahvaltını bitir.Güçlü olmalısın."

Bebek için.

Lezzetli yiyeceklerle dolu masaya bakan Rachel Sebastian'ın babalık sorumluluğunu çok önemsedini fark etti.O sorumluluğu tek başına üstlenmeye hazırды.Kimseye muhtaç değildi.Artık Sebastian'ın onu sevip sevmediğini umursamıyordu.Genç adam tabağındakileri bitirmeden tezgaha kaldırdı.Sırtını ona dönmüş tabakları dolaba kaldırıyordu.

"Kahveltını bitirdikten sonra senin bu troid sorununu çözmek için bir uzamana gideceğiz."

Genç adamın ses tonu emrediciydi.Karşı koyması söz konusu değildi.Rachel başıyla onayladı.

"Biz doktordayken de adamlarım senin eşyalarını toplayacak.Yanına almak istediğin ev eşyaları da varsa gemiyle Yunanistan'a getiririz."

Rachel'i yine şaşırtmayı başarmıştı.

"Toplanmak mı?Sen neden söz ediyorsun?Ben Yunanistan'a falan gitmiyorum."

Yakışıklı yüzünde hiçbir ifade yoktu.Son derece sakindi.

"Rachel senin bakıma ihtiyacın var.Ben dünyanın öbür ucundan bunu yapamam.Bu yüzden benimle Yunanistan'a geleceksin."

Nasıl da kendinden emindi.Her şeyin doğrusunu o bilirdi.

Rachel tam isyan etmek için ağzını açacaktı ki vazgeçti.Aslında onu yardıma muhtaç olduğu için aramamış mıydı?Ona kötü bir şey olursa bebeğiyle ilgilenecek biri olması gerekiyordu.Bu yüzden Sebastian haklıydı.Bu emredici tarzı yanlıştı ama bu onun tarzıydı.

"Tamam.Ama dairemi boşatmaya gerek yok.Hamileliğim ömür boyu sürmeyecek."

"Evet dairen boşaltılacak."

"Neden?"

"Hamileliğin geçici olabilir ama hayatında bazı değişiklikler olacak."

"Fakat bebek yürüyene kadar bu daire bize yeterdi."

"Karım olarak kiralık bir dairede tek başına yaşaman uygun olmaz."

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 21, 2007, 09:25:22 ÖÖ

Rachel yine kalbinin çılgınca atmaya başladığını fark etti.Bu hastalığından mı yoksa ani haberden mi oldu anlayamadı.Bu teklif de son derece emrivaki olmuştu.

"Seninle evlenmek isteyip istemediğimi sorduğunu hatırlamıyorum."

"Şu an önemli olan doğacak bebeğimizin huzurlu ve güvenli bir yuvada doğması ve büyümesi."

"Bebek için de olsa seninle evlenmek zorunda değilim."

"Evet zorundasın.Evlilik ikimizin de anne baba olarak ilişkimize yön vermemizi sağlayacak."

Rachel öfke ile önünde ki tabağı itti.

"Belki de yılın sürtüğü olarak seçtiğim için bir koca tarafından ilişkiye yön vermek istemiyordum."

Sebastian yine yüzünde sakın bir ifade ile ona cevap verdi.

"Sana artık güvendiğimi ve senin için böyle düşünmediğimi söylemiştim."

"Bana güvenip güvenmemen umurumda değil.Bence senin hala şüphelerin var.Eminim ki bakireliğimi sana belli bir amaç uğruna verdiğimi düşünüyorsundur.Benim gibi hain bir korunmana bile fırsat vermeden hamile kalarak seni tuzağa düşürdüğümü düşünüyorsundur."

"Ben böyle bir şey söylemedim."

"Söylemedin ama düşündün.Sebastian senin aile kavramına ne kadar önem verdiğini biliyorum.Doğmamış çocuğuna karşı sorumluluk hissediyorsun.Bunun için nefret ettiğin biri ile evlenmeye bile hazırsın."

"Bana hala güvenmiyorsun Rachel.""Merak ettiğim bir şey daha var.Benim bu iki buçuk ay içinde başka biri ile ilişkiye girdiğim hiç aklına gelmedi mi?Ne de olsa burası seksi erkeklerle dolu."

Sebastian'ın öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Sen başka bir erkekle yatmış olmasın."

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?"

"Sen tacize uğradın.Başka biriyle yakınlık kurmaktan korkarsın.Benimle birlikte olarak bunu atlatmış olsan da başka biri ile bu korkuyu yaşayamayacağına garanti ederim."

"Çok zekisin.Yine de söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum."

Ona inanmakla bir kez hata yapmıştı.Artık birine güvenmenin aptalca bir hata olduğunu biliyordu.Onu öylesine yaralamıştı ki kalbi artık buz tutmuştu.

"Bu konuyu artık kapatalım.Senin bir sürtük olduğunu düşünmüyorum.Başka bir erkekle birlikte olduğuna da inanmıyorum.Ve suçlanacak bir varsa o da benim.Tecrübeli biri olarak korunmayı akıl etmeliydim."

İşte bu her şeyi açıklıyordu.Bu planlanmamış hamilelikten suçluluk duyduğu için sorumluluk duyuyordu.

"Daha önce kimseyle birlikte olmama korunma konusunda cahil olduğum anlamına gelmez.Ama ben hamile kalacağımı tahmin etmedim."

"Ben de."

"Bu durumda bu ikimizin ortak hatası.Bunun için benimle evlenme fedakarlığında bulunman gerekmez."

"Bu tartışma çok anlamsız.Aynı şeyleri tekrarlamaktan bıktım.Benimle evleneceksin.Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen iyi olur."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet öyle düşünüyorum.Sen akıllı bir kadınsın.Bebeğimizin iyiliği için senin de bu karara ayacağına eminim."

Rachel Sebastian'ı denemek için bu evliliğin ona ne getireceğini sordu.

"Bu evlilikten benim ne kazancım olacak."

"Adada ki malikaneyi sana vereceğim.Ayrıca ömür boyu rahat yaşaman için banka hesabın olacak."

"Bebeğimi satın almak istiyorsun."

"Ne seni nede bebeği satın almak istiyorum.Sadece seni güven altına almak istiyorum."

Rachel sustu.Sebastian'ı gerçekten çok kızdırmıştı.

"Bu konuyu daha sonra konuşuruz.Doktor randevumuza geç kalmayalım."

Sebastian şehrin en büyük hastanesinde Rachel'in tam kontrolden geçmesi için randevu almıştı.Troid uzmanı profösör troidin kontrol altına alınması için bebeğinin sağlığını etkilemeyecek ilaç tedavisinin uygulanabileceğini söylemişti.Kalp uzmanı uygulanacak ilaç tedavisinin çarpıntısını da kontrol altına alınacağını söylemişti.Doğum uzmanı ise Rachel'in hamileliğinin sağlıklı geçireceğinin müjdesini vermişti.

Rachel Sebastian'ın jinekoloğa sorduğu soruya çok kızdı.Eve döndüklerinde bu konuyu açtı.

"Bu Soruyu sorman çok gereksizdi."

"Neden gereksiz olsun ki.Hamilelikte seksin bebeğe zarar verip vermeyeceğini öğrenmem gerekiyordu."

"Sebastian aramızda cinsel ilişki olmayacağına göre bu soruyu sorman çok gereksizdi."

"Evlilik bağı ve verdiğimiz yemini unutuyorsun galiba."

"Sen gerçekten inanılmazsın."

"Çok teşekkür ederim. Rachel artık gerçekle yüzleşmelisin. Bizim aramızda platonik bir ilişki olamaz."

"Bak tekrar ediyorum. Henüz seninle evleneceğimi söylemedim. Eğer kabul edecek olursak bu ayrı yatak odalarında şartı ile olur."

"Hayır bunu kabul edemem."

Nasıl da kendinden emin itiraz edebiliyor. Sanki hakkı varmış gibi. Bu kadar acı çektiikten sonra kendisine dokunmasına izin vereceğini nasıl düşünebiliyordu.

"Seninle asla sevişmeyeceğimi söyledim."

"Gerçekten mi?"

Sebastian öyle yakın duruyordu ki traş losyonunun kokusu başını döndürdü. İlgüdüsel olarak ondan uzaklaşmaya çalıştı. İstemediği halde yüzü kızarmıştı.

"İstersen bir deneme yapalım."

Rachel'in şaşkın bakışlarına aldırmadan dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Öylesine yumuşak bir öpücüktü ki Rachel kendinde onu itecek gücü bulamadı. Aylardır adete donmuş olan vücudunun canlanmaya başladığını fark etti. Sanki vücuduna ve beynine binlerce voltluk elektrik akımı verilmişti.

Sebastian Rachel'in yüzünü avuçlarının içine almıştı. Bu eller önce çenesinde sonra da boynunda gezmeye başladı. Sebastian zorlukla dudaklarını ondan ayırdı.

"Çok tatlısın."

Rachel'i kanepeye doğru çekip kucağına oturttu. Elleri vücudunun kıvrımlarında dolaşmaya başladı. Eli buluzünün içinden göğüslerine doğru ilerlediğinde Rachel heyecandan inledi. Kalp atışları aniden hızlanmıştı. Adeta nefes almakta zorlanıyordu. Dudaklarını zorla Sebastian dan çekti.

"Sebastian dur. Ben.."

"Ne oldu?"

"Kalbim."

Sebastian telaşla toparlandı. "Rachel iyi misin?"

Genç kadın cevap veremeyecek kadar bitkindi. Sadece başını salladı. Onu kanepeye yatırdı ve başının altına yastık koydu. Yüzü telaş ve pişmanlık doluydu.

"Ben çok düşüncesiz bir adamım. Seninle sevişmeye kalkmamalıydım. Henüz ilaç tedavine başlanmadı. Çok üzgünüm. Seni tehlikeye atmak istemezdim."

Rachel soluk alıp vermesi düzene girdikten sonra cevap verdi.

"Senin beni baştan çıkarmaktan başka işin yok sanırım."

"Sen benim kadınımsın ve seni öpmek benim hakkım. Ama tabi risk yaratmamak koşuluyla. Duygularımı kontrol etmeliyim."

Rachel yattığı yerden doğruldu.

"Bebeginin annesi olabilirim fakat senin kadının değilim."

"Bana arzu ile karşılık verdikten sonra bunu nasıl söylersin?"

"Evet..."

Rachel tartışamayacak kadar bitkin düşmüştü. Düzensiz kalp çarpıntısı hafif bir baygınlık geçirmesine neden oldu. Sebastian çılgına dönmüştü. Hemen onu hastaneye götürdü. Kalp uzmanı hemen ilaç tedavisine başladı. Sebastian ikna olmadı. Rachel'in hastanede kontrol altında kalmasını istedi. Artık kararını vermişti. Rachel iyileşene kadar bir an bile yanından ayrılmayacaktı. Artık ne şirket ne de iş bağlantıları umurundaydı. Sadece Rachel'i düşünüyordu. Onu özel bir odaya yerleştirdi.

"Sebastian artık endişelenmene gerek yok. Doktor durumumun düzeldiğini söyledi."

"Rachel çok üzgünüm. Seni böyle istekli ve arzu dolu görünce dayanamadım. Seni zorlamama gerekirdi."

"Bunun için artık üzülme. Doktorun dediğine göre beta koruyucuları yirmi dört saat içinde kalp atışımı ve çarpıntımı düzene koyacakmış. Sevişmek bile riskli olmayacakmış."

"Rachel bunu senden duymak ne güzel bir duygu. Demek ki artık benimle aynı yatağı paylaşmaya karar verdin."

"Hayır yanlış anladın. Ben sadece senin suçluluk duygunu azaltmak için öyle söyledim."

"Hayret. Benden nefret ederken benim duygularımı düşünmen ne kadar ince bir düşünce."

"Hiçbir zaman senden nefret ettiğimi söylemedim.Sadece sana güvenmediğimi söyledim."

"Sana ve bebeğimize bakacağıma güvenebilirsiniz."

"Bu aynı şey değil.Sana sevgilim olarak güvenmiyorum."

"Başka sevgilin olmadığına göre yine sevgilin benim."

"Bir daha seninle aynı yatağa girmeyeceğim."

"Sorun değil.O zaman bizde kanepede şevişiriz.Aynı ilkinde olduğu gibi.Rachel yine birlikte olacağız.Bundan kaçış yok."

Rachel kan değerleri yükselene kadar hastanede kontrol altında tutuldu.Bir hafta sonra bir doktor ve iki hemşire nezaretinde Sebastian'ın özel uçağı ile Atina'ya gittiler.Adaya helikopterle gitmeden önce Rachel yine tam bir muayeneden geçti.Bütün bu kontrollerinin yanı sıra Rachel'in hamileliği boyunca onunla ilgilenecek bir sağlık ekibi de malikaneye getirildi.Rachel alınan bu önlemler karşısında çok şaşırmıştı.Sebastian'ın yaptığı harcamalar ve ihtimam çok fazlaydı.Artık Rachel kendisini son derece güvende hissediyordu.

Adaya geldiklerinin üçüncü günü Rachel gözünü açtığı anda kulağına müzik sesi gelmekteydi.Tam ne olduğunu anlamak için kalkarken kapı çalındı.Gelen Philippa idi.Rachel onun bu sabah gelmiş olduğunu düşündü.Gerçekten şaşırmıştı.Yaşlı kadın gülümseyerek gelip Rachel'i yanağından öptü.

"Günaydın Rachel.Evlenmek için güzel bir gün öyle değil mi?"

Rachel cevap vermeye fırsat bulamadan elinde şahane ipek bir gelinlik bulunan hizmetçi içeri girdi.Onun yanında gelin buketi ve ayakkabıları taşıyan başka bir hizmetçi vardı.Rachel hemen yataktan fırladı.Henüz evlenmeyi kabul etmemişti.Herkesin şaşkın bakışları arasında çıplak ayaklarla koridora fırladı.Bir yandan da Sebastian'ın adını haykırıyordu.

"Sebastian Kourros."

Sebastian ortalarda görünmüyordu.Rachel fırtına gibi merdivenlerden inip çalışma odasına girdi.Genç adam önünde ki dosyalara dalmış çalışıyordu.Genç kadın öfke ile haykırdı.

"Ne cesaretle bana söylemeden düğün hazırlığı yaparsın?Annen bu evliliğin olmayacağını duyunca hayal kırıklığına uğrayacak."

"Sakin olur musun?"

"Hayır olmayacağım.Bana öyle bakmayı da bırak."

"Fakat çok tatlısın.Hem söyle bakalım.Nasıl bakıyor musun?"

"Bana sahipmişsin gibi bakıyorsun.Beni istiyormuş gibi."

"Ama bu doğru.Sen bana aitsin ve seni hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum.Üstelik kızdığında çok daha fazla çekici olduğunu söylemeliyim.Fazla sinirlenmemelisin.Bebeğimizi düşün."

"Bunu hayatıma hükmetmeye başlamadan önce düşüncektin."

"Ben seninle hayatı paylaşmak istiyorum."

"Sen sadece bebeği paylaşmak istiyorsun."

"Rachel bir konuda anlaşalım.İkimizde bebeğin ebeveyniyiz.Ve ona tek başına sahip olamazsın.O artık ikimizin ortak hayatının bir parçası.Senin istediğin beni babalık haklarımdan mahrum mu etmek?Onu sadece tatillerde görmemi mi istiyorsun?Sana yaptıklarımın karşılığında bebeğimizi kullanarak mı benden intikam alacaksın?Fakat bu intikamın en büyük zararın bebeğe olacağını bilmiyor musun?"Ben senden intikam falan istemiyorum.Bebeği kullanmak gibi bir düşüncem de yok."

"Öyleyse evlen benimle."

"Seninle bebeğimin babası olduğun için evlenmek gibi bir zorunluluğum yok."

"Yani benimle evlenmeyi reddediyorsun?"

Rachel çok zor bir kararın pengesine düşmüştü.Ona hayır demek sevdiği erkeği hayatından çıkarmak demektii.Evet derse de onu sevmeyen bir erkekle hayatını birleştirmiş olacaktı.Sebastian bebeği duyduğundan beri çok değişmişti.Fakat onu kaybetmeyi göze alamazdı.

"Ben bana danışılmadan evlilik kararı verilip hazırlık yapılmasını onaylamıyorum."

"Bu evet dediğin anlamına mı geliyor?"

"Durumu gözden geçireceğim.Tanrı aşkına benim fikrimi almadan düğün planlıyorsun."

"Tamam her şey istediğin gibi olacak."

Rachel büyük bir zafer kazanmış gibi odasına döndü.

Philippa sırtı kapıya dönük,pencereden dışarı bakıyordu.Hizmetçiler gitmişti.Gelinlik askıya asılmış,ayakkabı ve gelin buketi tuvalet masasının üzerine konulmuştu.Şimdi annesine evliliğin

olmayacağını nasıl açıklayacaktı?

"Müzik Durdu."

"Bu bir hataydı Philippa."

"Ama Yunan adetlerine göre gelinin penceresinin altında müzik çalmak gelenektir."

"Fakat düşün olmayacak."

"Siz Sebastianla kavga mı ettiniz."

"Henüz tam olarak uzlaşmadık."

"Bunu duyduğuma üzüldüm.Bu bebeğin sizi bağlayacağını ummuştum."

"Aramızda tamiri olmayan şeyler geçti.Bana o konuda yalancı demesini affedemiyorum."

"O da pişman oldu Rachel."

"Ama siz söylediniz diye pişman oldu."

"Rachel eğer bir erkek istemezse annesinin öğüdünü almaz.Bak şuraya otur sana bir şey anlatacağım."

Rachel oturdu.Yaşlı kadın üzgün ve tedirgindi.Sesi de titriyordu.

"Sebastian daha önce bir kez nişanlandı."

"Öyle mi?Bunu bilmiyordum."

"Nişanlısı jet sosyeteden biriydi ve annen gibi çılgın partilere ve eğlencelere bayılıyordu.Rachel sen annenin iyi yönlerini almışsın.Onda ki o zayıflığı ve rıyayı sende görmüyorum."

"Ama Sebastian öyle düşünmüyor."

"O sadece güven problemi yaşıyor.Nişanlısı onda derin yaralar bıraktı.Bu yanlış birliktelikten sonra kadınlara olan inancını yitirdi.Fakat oğlum sende farklı şeyler buldu.Oğlum duygularını kolay,kolay ifade edemez.Sizi adada yalnız bırakarak arabuluculuk yapmak istemiştin."

"Bunu bilinçli mi yapmıştınız?"

"Evet ama sanırım planım başarılı olamadı."

"Sizin bir hatanız yok Philippa.Siz her şeyi iyi niyetle yapmışsınız.Aramızda ki problemler Sebastian'ın hatası."

"Fakat bu tavrın çektiği acıdan kaynaklandığını açıklamıştım."

"Öyle olsa da bana fikrimi sormadan düşün hazırlığına giren biri ile evlenmeyi düşünemem."

"Fakat bazı kadınlar böyle sürprizleri romantik bulurlar."

"Bu sevilen kadınlar için geçerli ama ben bunu küstahça buluyorum.Geç de olsa bana kur yapmaya karar verdi."

"Bunu duyduğuma sevindim.Oğlumu gerçekten çok değiştirdin.Rachel onu mutlu et."

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 21, 2007, 02:34:52 ÖS

Sebastian'ın kur yapma biçimi oldukça farklıydı.Bunu öğleden sonra genç kızı çalışma odasına çağırarak gösterdi.Ona adada ki malikaneyi verdiğini gösteren belgeyi imzalaması için uzattığında Rachel şaşırıp ve hayal kırıklığına uğradı.

"Ben senin ne paranı nede evini istiyorum" diyerek kağıdı öfkeyle masaya fırlattı.Sebastian bu tepkiyi beklemiyordu?Neden bu kadar kızmıştı ki?

"Rachel bunda kızacak ne var bilmiyorum.Mattihis'in mirasından doğru dürüst bir şey alamadın.Ben bunun haksızlık olduğunu düşünüp rahatsız oldum.Şimdi içim rahat olacak."

"Mattihis sadece enemim kocasıydı.Bana bir şey vermesi gerekmiyordu."

"Bende bebeğinin babasıyım ve sana borçlu olduğumu hissediyorum."

"Bu doğru değil.Benim annem gibi olmadığımı ne zaman fark edeceksin?"

Yine yüzüne o çekici ifade gelmişti.Sebastian ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu.

"Sana öylesin demedim."

"Öyle ise neden bana malikaneyi veriyorsun?Çocuğuna sahip olabilmek için bu bir geçit mi?Ben bana yapılanı asla çocuğuma yapmayacağım."

"Sen bana yapılan derken neyi kastedin?"

"Annem beni babamdan küçük bir kızken kopardı.Onu bir daha hiç görmedim.Büyüdüğümde de onun kim olduğunu,nerede yaşadığını kısacası onun hakkında hiçbir şey söylemedi.Ben babama

hasret büyüdüm."

"Peki doğum kayıtları ne diyor?"

"Nerede olduğumu bilmiyorum.Onu bana vermeyi hep reddetti.Nerede doğduğumu bile bilmiyorum."

"Bu konuda bir dedektiflik bürosundan yardım alabilirdin."

"Bu tip bir araştırmanın bir servete mal olacağını unutuyorsun herhalde."

Sebastian ona hak verdi.Bu kez ona yaptığı haksızlıktan dolayı kendine lanet etti.

"Babanı tanımak isterdin herhalde."

"Elbette.Hafızamda küçükken saçımı okşadığı ve bana masal anlattığı var.Bunun dışında hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Fakat baban seni bulmak için çaba sarf etmemiş."

"Beni aramış olduğuna eminim.Ama annem bunu engellemiştir.İçimde babama karşı hep bir sıcaklık ve güven taşıdım."

"Peki bu yüzden mi seninle ilgilenmeme kızıyor ve benden hiçbir şey istemiyorsun?Annen yüzünden kimseye muhtaç olmamayı mı seçtin?"

"Bilemiyorum.Bu kalp rahatsızlığı olmasa senden yardım istemezdim.Ama senden bir şey kabul etmeyeceksem de senden yardım istememeliydim öyle değil mi?"

"Rachel sen doğru olanı yaptın.Bir şey sormak istiyorum.Eğer bu rahatsızlığın olmasaydı beni bebekten haberdar edecek miydin?"

"Sana daha önce de söyledim.Bebeği bir sır olarak saklayamazdım.İkiniz de birbirinizi tanımayı hak ediyorsunuz?"

"Ama hamileliğini tek başına geçirmeye karar vermiştin.Sırf bana güvenin sarsıldı diye."

"Artık yalnız değilim."

"Rachel maddi desteğe ihtiyacın var.Bu yüzden teklifimi kabul etmelisin."

"Ben senden para koparmak için hamile kalmadım."

"Bunu hiçbir zaman düşünmedim.Hem artık bu konudan konuşmayalım.Söylemek istediğim bir şey daha var Rachel,eğer yatağıma gelersen buna kendi iradenle karar vermelisin."

"Sen ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Benimle başka şansın olmadığı için evlenmeni istemiyorum."

Bu Rachel'i gücendirmişti.

"Bunu asla yapmam.Kendimi güvenli bir hayat için satmayacak kadar değerli buluyorum."

"Villayı alırsan ve bankada açılacak hesabı da kabul edersen hiçbir sorun kalmayacak."

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Bu aptal inadından vazgeçmelisin."

"Sende yatağıma girebileceğini düşünmekten vazgeçmelisin."

Bu cümleyi söyledikten sonra Rachel odadan çıktı.Belgeleri imzalamamıştı.Sebastian umutsuzca arkasından baktı.

Rachel yalnız kalabilmek için malikanenin arka serasına gitti.Güneş içeriyi sımsıcak aydınlatıyordu.Burada ki bambu kanepeye uzanıp olanları düşündü.Düşünceler içinde kalbolmuşken Sebastian'ın sesini duyunca irkildi.

"Seni burada bulacağımı tahmin ettim."

"Gazete okumak için geldim."

"Burada tek başına oturmaktansa sahilde oturabilirdin."

"Burası oldukça sakın."

"Sen saklanıyordun."

"Kendimle baş başa kalmak istedim.Bu sabah çok meşgul olacağını söylemiştin."

"İşlerimi çoktan bitirdim ve seni saklandığın yerden çıkarmaya geldim."

"Benimle ilgilenmek zorunda değilsin."

"Ben bundan memnunum.Sana Atina'ya dönmem gerektiğini söylemek için geldim."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Bir iki saat içinde.Sende gelmek istersen neyse boş ver bunu sormak boş nefes tüketmek olur."

"Beni yanlış anlamışsın."

"Ne düşünmemi bekliyorsun ki?Sana aldığım bütün hediyeleri geri çeviriyorsun,benden kaçıyorsun.Neyse seni daha fazla rahatsız etmeyeyim.Eminim ki benimle sohbet etmekten daha

önemli işlerin vardır.”

Rachel şaşırdı.Sebastian’ı daha önce hiç böyle kırgın ve alıngan görmemişti.Tam bir şey söyleyecekti ki Sebastian gitmek için ayağa kalktı.

“Eminim yokluğum sana huzur verecektir.”

“Sebastian..”

“Dert etme.Hizmetkarlar tüm ihtiyaçlarınla ilgilenecekler.Zaten doktorunda yanında.Hoş çakal.”

Aradan bir hafta geçmesine rağmen Sebastian dönmemişti.Her gün düzenli olarak arıyor ve kısaca hatırlarını soruyordu.Gündüzler çabuk geçiyor ama Rachel geceleri onu ne kadar çok özlediğini anlıyordu.Günler geçtikçe Sebastian’ın gelmemek için işlerini bahane ettiğini düşünmeye başladı.Acaba akşamlarını başka kadınlarla mı geçiriyordu.On altı yaşında başına gelen olaydan sonra erkeklere güvenemiyordu.Fakat Sebastian farklıydı ona nazık davranmıştı.Ona güvenmişti ama hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı.

Onu hala sevdiği halde nasıl affedeceğini bilemiyordu.Tekrar incinmekten korkuyordu.Neden aşk bu kadar zordu?Telefonun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.Saatine baktı.Neredeyse gece yarısı olmuştu.Bu saatte kim arıyordu ki?Yoksa Sebastian’a bir şey mi olmuştu?Heyecanla ahizeyi kaldırdı.

“Alo?”

“Benim.”

“Sebastian?İyi misin?”

“Sakın merak ettiğini söyleme.Ben senin için bir hiçim.”

“Sen benim bebeğimin babasisin.Bu hiçbir şey mi?”

“Yani sperm vericisi sadece.”

“Ne kadar saçma sapan konuşuyorsun?”

“Benimle evlenmeyeceksen saçma sapan konuşmamında bir anlamı yok.”

“Evlenmek sorunlarımı çözmeye yetmeyecek.”

“Ama benim sorunlarımı çözecek.Akşamları o lanet olası boş yatakta uyumak zorunda kalmayacağım.”

“Yunanistan’a geldiğimiz günden beri beni bir kere bile olsun öpmedin.”

“Rachel sen bunu istiyor muydun?Yoksa seni arzulamadığımı mı düşündün?California da seni nekad arzuladığımı gösterdim.Ama sağlığın riske girer diye sana bir daha dokunmaya çekindim.”

“Artık ben oldukça iyiyim ve işlerinde seni yeteri kadar oyallıyor.”

“Rachel evlenmeden seninle sevişip seni kırıp kızdırmak istemedim.”

“Bir öpücük beni rencide etmezdi.”

“Sende biliyorsun ki biz bir öpücükle duramayız.Devamı gelir.”

“Her zaman öpüşmenin sonu sevişme olmamalıdır.”

“Fakat o erkek kadını böyle arzuluyorsa sonuçlanır.”

“Yani sen beni fiziksel olarak arzuladığını ama evlenene kadar bana dokunmayacağını mı söylüyorsun?”

“Vücutlarımız yeniden birleştiğinde benim adımı taşıyor olacaksın.Seninler evlenmeye sana sahip olduğum ilk gece karar vermiştim.”

“Ama sabah öyle konuşmamıştın.”

“Sabahleyin bazı kuruntular sonucunda aptalca sonuçlar çıkardım ve söylememem gereken şeyleri söyledim.”

“Sebastian Atina dan ne zaman döneceksin?”

“Bilmiyorum.”

“Anlıyorum.”

“Hayal kırıklığına mı uğradın.”

“Evet Şey aslında önemli değil.”

“Daireme gelebilirsin.”

“Bu içten davet Rachel’i şaşırttı.Cevap vermesine zaman kalmadan Sebastian konuştu.

“Elbette gelemem diyeceksin.Beni görmek istediğini sanmıyorum.”

“Yanılıyorsun.”

“Gelmek mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Sabah dokuzda helikopter seni almaya gelecek.”

"Hazır olacağım."

Sabah olmak bilmedi.Rachel uykuya daldığında güneş doğmak üzereydi.Yarım saat süren bir yolculuktan sonra helikopter Kouros Endüstrinin çatısına indi.Sebastian orada bekliyordu.Rachel'in inmesine yardım ettikten sonra onu sımsıkı kucakladı.Sanki gitmesinden korkuyordu.Daha sonra genç çiftin dudakları birleşti.

"Sonunda geldin.Evlenmeye hazır mısın?"

"Yine çok acelecisin."

"Söz veriyorum.Her şey istediğin gibi olacak.Benim olduğumu söylemeni istiyorum."

Artık bunu inkar etmenin faydası yoktu.Bu dürüst olmamak anlemine gelirdi.

"Evet Sebastian seninim."

Bu itirafı uzun bir öpüşme izledi.

"Büyük bir düğün mü olacak?"

"Hayır"

"Adada evlenelim mi?"

"Bu harika olur."

Rachel Philippa'nın da düğünde bulunmasını istediğinde Sebastian onun seyahatte olduğunu ve bir hafta sonra geleceğini söyledi.

"Yani sana kavuşmak için bir hafta daha beklemem gerekecek."

"Beklemek zorunda değilsin."

"Hayır.Rachel kendime bir söz verdim.Senin şerefine leke sürecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Böylece düğün için Sebastian'ın annesini beklemeye karar verdiler.Rachel düğünde Sebastian'ın seçtiği gelinliği giymeye karar verdi.Zaten onu ilk gördüğü anda beğenmişti.O hafta birbirlerine yakın olarak ve arzularına engel olmaya çalışarak geçti.Sonunda düğün günü gelmişti.

Konu Başlığı: Ynt: Masum Bakire / Lucy Monroe

Gönderen: monalizasmile üzerinde Mayıs 21, 2007, 03:57:03 ÖS

FİNAL

Rachel'in kalbi adadaki ortadoks kilisesinde Sebastian'a doğru yürürken hızla çarpıyordu.Sebastian'ın gözleri ertelenmiş istek ve arzu ile parlıyordu.

Rachel'in karşısında yemin ederken gözleri birbirine kenetlenmişti.Bu gözlerde şefkat ve beğeni vardı.Tanrı onları bu güzel fırsatla bir araya getirmişti.Düğün boyunca Philippa göz yaşlarını tutamamıştı.Yaşlı kadın aynı anda hem gelin hem torun sahibi olmanın sevincini yaşıyordu.Bir kaç yakın dostun katıldığı düğün yemeğinden sonra davetliler adayı terk etti.

Yeni evliler baş başa kalmışlardı.Sebastian güzel karısını kucağına alarak yatak odasına taşıdı.Aylardır içlerinde bastırdıkları duygular artık özgürce açığa çıkmaya hazırды.Rachel kocasının gözünde ki bu parıltıyı çok iyi tanıyordu.Sebastian karısını gül demetleriyle bezenmiş yatağa joyduktan sonra şefkatle öptü.

"Rachel teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benimle evlendiğin için.Seni ömür boyunca mutlu edeceğime söz veriyorum."

"Sebastian seninle birlikte olmak beni hep mutlu edecek."

Sebastian onu öpücüklerle boğarken bir yandan da elbisesini sıyrıp çıkardı.Dudaklarını çıplak omuzlarına gezdirdi.Dudakları boynuna gelince Rachel inledi.İlk birlikteliklerinde her şey ne kadar çabuk ilerlemişti.Sebastian bu defa çok yavaş hareket ediyordu.Tutkunun yoğunluğuyla göz yaşları inmeye başladı.

"Neden ağlıyorsun?"

"Elimde değil.Çok güzel."

Sebastian karısının kulaklarına Yunanca aşk sözcükleri fısıldıyordu.Rachel ellerini kocasının saçlarında gezdirdi.Genç kadının göz yaşları yerini inlemelere bırakmıştı.Vücudu kasılıyor sanki içinde volkanlar patlıyordu.Kalbi zevk ve aşkın büyüyle çarpıyordu.Kendisini yorgun bir şekilde kocasının kollarına bıraktı.

Genç adamın dudakları Rachel'in vücudunda geziniyordu. Rachel'i öpmekten soyunmaya fırsat bulamıyordu. Yavaşça kalktı. Rachel o kalkınca kendini üşüyor hissetti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere. Birazdan evliliğimizi vücutlarımızı kenetleyerek kutlayacağız."

Rachel bu heyecana daha ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu. Kocasının çıplak bedenini görünce heyecanı daha da arttı.

"Küçük sevgilim. Canını yakmayacağım söz veriyorum. Dokun bana Rachel."

Rachel parmaklarını kocasının adaleli sırtında gezdirdi. Daha aşağılara indiğinde Sebastian inledi.

"Aşkım doğru yerdesin. Dokunuşun harika."

Ona yine aşkım diye seslenmişti. Rachel'in kendine güveni gelmişti.

"Rachel seni istiyorum." Sebastian adeta yalvarıyordu.

"O halde ben hazırım sevgilim."

"Söyle Rachel ben senin aşkın mıyım?"

"Aşkım mı olmak istiyorsun?"

"Hangi koca karısının kendisini sevmesini istemez ki?"

"Seni seviyorum Sebastian."

Bu sözler sevişmelerini daha anlamlı hale getirmişti. Vücutları birleştiğinde Rachel yaşadığı duygu karmaşası nedeniyle yine ağlamaya başladı.

Rachel başını kocasının göğsüne koymuş onun kalp atışlarını dinliyordu. Sebastian bir yandan onu okşuyor bir yandan da eğilip alnına öpücük konduruyordu. Rachel kendini hem mutlu hem de güvende hissediyordu.

"Sevgilim bana uğradığın taciz olayını anlatmanı istiyorum."

"Neden?"

"Aslında bunu ilk birlikte olduğumuzda soracaktım ama öyle yanlış fikirlere kapılmıştım ki seni çok incittim. Seni üzen bu olayı öğrenmek istiyorum. Ama bunu anlatmak sana acı verecekse bunu anlayabilirim."

"Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Sevgilim sana o olayı hatırlatacak bir davranışta bulunmak istemiyorum."

"Senin hiçbir davranışın bana o uğursuz geceyi hatırlatmaz."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bunu annemden başka kimseye anlatmadım. O da bunu bir sır olarak saklamamı istedi. Ve bir daha bu olaydan bahsetmemi yasakladı."

"Bu nasıl olur? Bir annenin öncelikle kızını koruması e suğlunun da ceza alması gerekir."

"Bunu yapamazdı. Çünkü bana saldıran annemin o zamanlarda ki sevgilisinin erkek kardeşiydi. O gece evde büyük bir parti vardı. Ben on altı yaşıma yeni girmiştim ve o partilerden nefret ediyordum. Yine odamdaydım. Gürültüden uyumak mümkün olmasa da saatlerce kitap okumuş ve yatmaya hazırlanıyordum. O sırada sarhoş bir adam odama geldi ve kapıyı kilitledi. Bakışları ile adeta beni sodu. Leş gibi içki kokuyordu. Yatağıma oturup bana iğrenç kelimeler söyledi. Ona odamı terk etmesini söylediğimde bana tokat attı, benim annem gibi sürtük olduğumu ve böyle davranılmayı hak ettiğimi söyledi. Ona karşı koymaysa çalıştım ama benden çok güçlüydü. Çığlıklarım da dışarıda ki müzik sesinden duyulmuyordu. Geceliğimi sıyrıp parmağını içine soktu. Acı ile bağırdım ama o beni zevkle öpmeye ve parmağını içeri sokmaya çalışıyordu. O sırada kapı hızla açıldı ve annemle sevgilisi içeri girdi. Adam yumruklayarak kardeşini yumruklayarak üzerimden aldı. Ben o sırada sinir krizi geçiriyordum. Annem bana sakinleştirici içirdi ve beni duşa soktu. Kanamam çok fazlaydı. Bunun çok normal olduğunu, kızlığımın bozulduğunu ve bunu kimseye anlatmama gerektiğini söyledi. Sonra bir ay sonra beni yatılı okula yolladı ve altı ay sonra amcanla evlendi. İşte tüm hikaye bu."

Genç adamın gözleri hüznle yaşarmıştı. Karısına sevgiyle sarıldı. Onu tüm kötülüklerden korumak ister gibiydi.

"Rachel çektiğin bunca acıdan sonra seni aşağılayıp durdum. Beni affetmezsen anlayışla karşılarım."

"Sebastian seni çoktan affettim."

"Beni bırakıp gittiğinde kalbim acıdan paramparça oldu. Bir daha nefes alamayacağımı sandım. Seni bulamayınca deliye döndüm."

"Beni aradın mı?"

"Elbette. Adresine ve telefonuna ulaşamayınca bir dedektif tuttum."

“Çok zorlanmış olmalısın.Nede olsa var olmayan birini aramışsın.”

“Ama artık çok mutluyum.Rachel Kouros ömür boyu yanımda olacak.Seni çok seviyorum ve çocuğumun annesi olduğun için seninle gurur duyuyorum.”

“Çocuklarının annesi olmak beni de gururlandıracak.En az üç çocuk istiyorum.Her zaman büyük ve geniş bir ailem olsun istemişimdir.”

Sebastian kaşlarını çattı. “Belki evlat ediniz.Ama bir daha hamile kalmanı istemiyorum.”

“Neden istemiyorsun?”

“Sevgilim sağlığını her şeyden önemli.Hamilelik kalbini yorar ve seni güçsüz bırakır.Seni tehlikeye atmak istemiyorum.”

“Doktorum ilaç tedavisinin tüm tehlikeyi ortadan kaldıracığını söyledi.Diğer hamileliklerin sorun yaratmayacağını söyledi.”

“Bu riski göze alamam Rachel.”

“Beni bu kadar mı çok seviyorsun?”

“Bundan şüphelenir mi?”

“Artık her şeyden eminim ve çok mutluyum.Sana on yedi yaşımdan beri aşığım.Ve ömür boyunca seveceğim tek erkeksin.”

“Seni hak etmiyorum.

“Beni hep sev yeter.”

“S’agoppa Rachel.Seni her şeyden çok seviyorum.”

Daha sonra ikisi jakuziye girdiler.Sebastian onun arkasına oturup yıkamaya başladı.Rachel birine ait olma duygusunun çok güzel olduğunu düşündü.

Sebastian doğuma bir ay kala karısına hayatının en büyük sürprizini yaparak ona olan büyük aşkını kanıtladı.Hafta sonu adaya yanında Amerikalı bir konukla geldi.Uzun boylu yaşlı adam Rachel’e uzun,uzun baktıktan sonra kollarını sevgiyle açtı.Rachel yıllardır özlemle andığı babasına kavuşmuştu.Sebastian karısının babasına duyduğu özlemi öğrendiği gün bir dedektif ile onu bulmaya karar vermişti.

Babası yıllarca kızının izini bulmaya çalışmış fakat Andrea isimlerini değiştirdiği için bulamamıştı.Acımasız kadın kocasının onu başayacağını duyunca kızını da alıp evi terk etmişti.Kızının sevgisini unutamadığından bir daha evlenmemişti.Baba kız saatler boyu süren hasret dolu konuşmadan sonra odalarına çekildiler.Rachel hayattan beklediği her şeye Sebastian sayesinde kavuştuğunu fark etti.Kocasına sevgiyle sarıldı.Karnı iyice büyüdüğünden ona iyice sarılamıyordu.“Sebastian bana hayatımın en güzel hediyesini verdin.Çok teşekkür ederim.Artık bebeğimizin harika bir dedesi var.”

“Sen bunu hak ediyorsun.”

“Yıllardır beni arıyormuş.İnanabiliyor musun?”

“Az kalsın bende seni kaybedecektim.”

“Bunun için bebeğimize teşekkür etmelisin.O bizi birbirimize kavuşturdu.”

Bir ay sonra bebek doğmuştu.Artık malikanede bebğin ağlaması en önemli ses haline gelmişti.Philippa gelinine ve torununa gönüllü bakıcılık yapmak için adaya gelmişti.Kızları tıpkı babasına benziyordu.Sebastian onu öylesine seviyordu ki uyurken bile yanından ayrılmak istemiyordu.Bu tam Rachel’in hayalini kurduğu bir aileydi.

Bebekleri yaşını doldurmak üzereyken Rachel hamile olduğu haberi ile kocasını bir kez daha dünyanın en mutlu erkeği yaptı.Artık ikisi de aşkın hayattaki en büyük hediye olduğunu anlıyor ve bu mutluluğun kıymetini biliyordu.

MUTLU SON